

Sportalsó Fanzine

2. évfolyam, 3. szám 2017 szeptember

ingyenes

TARTALOM

ELŐSZAVAK

FISH!/SUNSET INTERJÚ

ROAD-INTERJÚ

SUPERNEM-INTERJÚ

ISMERD MEG A STÁBOT!

ANDI/SUMMER PHOTO

ZSOLTIKA

DANIKA

ISMERD MEG A

TÖRZSVENDÉGET!

GÜNTER/CSEPIKE

DEPECHE MODE BESZÁMOLÓ

IN MEMORIAM:

CHRIS CORNELL

CHESTER BENNINGTON

ÚT SEHOVÁ/SUNSET

LEMEZKRITIKA

KELL NEKÜNK HALLOWEEN?

FIZEL ZOLI CIKKE

Bozsó előszava:

Néha úgy érzem, hogy az egész csak elvesztegetett felesleges időtöltés. Egy kurva drága hobbi. Ráadásul viszi a lóvét..... hahaha

Viszont amikor látok egy Sportalsós pólót az utcán valakin, vagy visszanezve a koncertfotókat, s látom a boldog, elégedett, csupa mosoly arcokat, akkor mindig azt gondolom, hogy megéri csinálni és nem szabad feladni! Tudom, közhelyes a sztori, de mint tudjuk, azok általában igazak is. Tehát, megyünk előre töretlenül továbbra is, nem a lenini úton, közeleg a nyári buli is, ahol együtt veletek élvezzük az ÉLŐ zene varázsát! Köszönjük, hogy vagytok, legyünk még többen!!!!

Végezetül: Sokáig éljen a kibaszott rnr!!!!

Szeretünk titeket: Bozsó és a Sportalsó stáb

15%/5% kedvezményre a Babits könyvesboltban, vagy ingyen játékra a Rejtélyek Házában! Egyelőre ennyi, de van már folyamatban ez-az még! ☺

A sportalso.hu újjáéledésével igyekszünk beröffeníteni a SportalShop-ot is, még több féle-fajta Sportalsó

cuccal! Azt ugye tudjátok, hogy számunkra egészen fantasztikus érzés, hogy látjuk rajtatok ezeket a ruhákat, kiegészítőket? ☺

Ez már az öt és feledik Fanzine lesz (az ötödik kibővített, kicsit aktualizált verziója, hiszen abból nagyon kevés volt és gyorsan elfogyott), és hát amennyire szkeptikus voltam vele anno, annyira kezdem megszeretni. Sajnos Bozsó lustasága mára olyan méreteket öltött, hogy egyetlen betűt sem írt az új számhoz, még az előszavát is a múltkorit használta fel... Javíthatatlan, nem igaz?

Ric\$ előszava:

Igen, igen, igen... Tudom én is. Azt ígértem, hogy április végén jön az áprilisi, erre most jön, október végén? Nos, maradjunk abban, hogy nem ígérünk semmit, de az biztos! Mit szóltok hozzá? Igyekszünk a lehető legtöbb Fanzine-t Rátok szabadítani, amennyit csak tőlünk telik. Az a baj, hogy terv mindig rengeteg van, és bár megrendeltük magunknak a 36 órás napokat, valamiért nem akarják engedélyezni, bassza meg! Most is beterveztem Nektek egy új számot még a fesztiválig, erre már most látom, hogy Dengezik érkezése felborítja ilyen irányú terveimet, szóval ne lepődjete meg, ha egészen októberig, szezonnyitáig csúszott a következő... De azért rajta leszek, hogy ne így legyen ezentúl, hehehe! :D És itt újfent jelzem: ha bárki írna a lapba, bármiről, nyugodtan tegye meg! Ígérem, hogy bekerül! ☺

Túl vagyunk a Sportalshow 2017-en, ami számunkra a nyaralást is jelentette egyben. Minden kis hibától, zúrtól eltekintve baszott jó hangulat volt idén, imádtuk! Éppen ezért most megpróbáljuk a Pató Pál Úr mentalitásunkat, és az ideai fesztivál előkészítésével párhuzamosan elkezdjük a jövő évi nyári heppöning előkészítését is, hátha kivételesen sikerül mindent időben elkezdeni és meghirdetni is rendesen (2017. 07. 19-20-21). Ezzel kapcsolatban nyilván még nem árulok el semmit, mert koncentráljunk csak a jelenre és foglalkozunk az aktuálissal! (Javaslatok jöhetnek, hátha kiderül, hogy ugyanazokra gondolunk!) Mivel az ideai egyfajta örömeppé fajult, nagyon jó fellépőkkel, igyekszünk jövőre még nagyobbat húzni!

Ami nagyon fontos: megújítottuk a Törzskártyát, ahogy ígértük! Innentől fogva, ha megvan a 4 pecsét, több helyen is beválthatod! Egyelőre 4 új hely van, de ez várhatóan október közepétől bővülni fog! A beváltóhelyek listája elérhető lesz a hamarosan újjáéledő sportalso.hu oldalon! (Tényleg újjáéled hamarosan!) Beválthatod ingyen társasjátékozásra a Puzzle Bar-ban, 10% kedvezményre a Quintz Farmerüzletben,

Nem is szaporítom tovább a szót, hanem csak megköszönöm, hogy ismét itt vagytok, ismét olvastok minket! Nagyon nagy dolog ez számunkra, ha hiszitek, ha nem! Nélkületek sehol sem lennénk! Találkozzunk a Sportalsóban, a 2017-2018-as idényben, hogy együtt tölthessünk 7 felejthetetlen hónapot! Basszuk ki a ház oldalát! Ölleltek Titeket! <3
Ric\$

Impresszum:

Vendégszerző(k) ebben a hónapban:

Pintér Miklós (Grungery.hu)

Dravecki-Ury Ádám (Shockmagazin.hu)

Fizel Zoltán (Törzsvendég)

Impresszum és jogi blablaba:

A Sportalsó Magazin a Rio-Gran Bt. (a Sportalsó üzemeltetője) tulajdona.

Részeiben, vagy egészében másolni, a cikkeket átvenni (ha bárki akarná is), csak előzetes engedéllyel lehet! Kérjük ennek tiszteletben tartását! Leginkább azért, mert ennek kéne lennie a módinak, nemde?

Az újságot Ric\$ szerkeszti (azért ilyen béna), írja is egy részét.

Ebben a hónapban írt még bele:

Turai Bozsó Zsolt

Fizel Zoltán

Pintér Miklós (Grungery.hu)

Dravecki-Ury Ádám (Shockmagazin.hu)

Hámori „Dáci” Dávid (Sunset, Fish!) interjú

Lányok és Fiúk, mivel közeleg a Sportalsó, ezért megkerestünk Nektek olyat is, aki a fesztiválon is fellép. Az első ilyen interjúalanyunk Dáci, aki a Sunsetben és a Fish!-ben püföli a bőrt. Beszéltünk múltóról, jelenről, tervekről és persze a Sportalsó-ról is!

- Tegyük fel, hogy valaki nem ismeri a Sunsetet, hogy mutatnád be Neki a csapatot?

- Energikus, hangos, modern, őszinte. Azt gondolom a mi erőnk főleg koncert körülmények között tud megnyilvánulni ezért mindenkit arra biztatnék, hogy csekkoljon minket élőben. - 10 év után végre megjelent a bemutatkozó lemezetek a Sunsettel. Adj magad a kérdés: mi tartott ennyi ideig? A 10 év azért egy relatív nézőpont. Ádám és én kezdtük el a zenekart közel 10 évvel ezelőtt. A kezdeti próbálkozásokból 2011-ben született meg a Photography EP. Aztán kényszerszünet, majd visszatértünk 2013-ban új felállással és rá nemsokára megérkezett a Szívroham EP. Aztán itt kellett 3-4 évet várni arra, hogy elkészüljön a We Are Eternity. Az ok egyszerű. Meg kellett tanulnunk egymás módszereit, rigolyait és preferenciáit tanulni, ahhoz hogy eredményesen tudjunk együtt dolgozni. Ezt persze megélni nem volt ilyen könnyű, de utólag visszagondolva nem bánom, hogy ennyit szarakodtunk. A következő lemez gyorsabban elfog készülni.

- A lemezbemutató Sold Out-os, vagyis full teltház lett.

Számítottatok erre?

- Amikor októberben elkezdtem szervezni a koncertet, akkor ez volt a sold-out tábla volt a szemem előtt lebegő cél. Persze, ahogy közeledett a dátum a hitet átvette a reménykedés, annak ellenére, hogy elképesztő melót pakoltunk a felkészülésbe és a kampányba egyaránt. Ez a teltház és az a hangulat, ami aznap este átjárta a lelkünket és a falakat, az 5 hónap (és 10 év) munkájának édes gyümölcse volt. Ezúton is hála mindenkinek érte.

- Miért pont a HammerWorld magazin mellékleteként jelentettétek meg a lemezt?

- Mert ezt a típusú zenét az ő kommunikációs csatornájukon keresztül tudjuk a leghatékonyabban eljuttatni a potenciális közönségünknek.

- Milyennek érzed most lemezt? Sikerült olyanok megírni és feljátszani, milyennek elképzelted?

- Épp a napokban hallgattam végig, relatív sok idő után. Az tetszik a legjobban benne, hogy azt érzem, akkor is hallgatnám, ha nem mi csináltuk volna. Van egy íve és egy hangulata az egésznek, ami szerencsére természetesen alakult így és nem egy kitalált koncepció az oka. Főleg a háttér munka ismeretében szuper elégedett vagyok vele és nagyon büszke vagyok rá. Ha kivonom a képletből azt, hogy tudom, hogyan készült akkor pedig egy kurva jó és nagyon aktuális anyagnak tartom.

- Te írod a szövegeket is a zenekarban. Honnan meríted az ihletet hozzá, mi az, ami inspirál?

- Leginkább a személyes kálváriám, érzelmeim, elfojtásaim, némi társadalomkritikával és zeneszeretettel megspékelve. A Human című dal szövege pl. a legjobb és legőszintébb szöveg, amit valaha írtam. A To Live In You pedig a legszebb. Hozzá tartozik, hogy ezúttal megosztottuk a melót. Én megírtam a verseimet, kiválasztottuk melyik dalhoz, passzolnak a leginkább és aztán Sanyi fordította angolra és illesztette az ének ritmikájára azokat. Elég nehézkes meló. Most ráfeküdtem az angolra, megpróbálok a jövőben úgy is szöveget írni. Bár itt tenném hozzá, hogy nem akarunk oldalt választani, ami a nyelveket illeti. Lesz magyar is angol is, ahogy eddig is.

- Három év után végre sikerült összehangoljuk a Sportalsó és a Sunset ügyeit. Mit várhatunk Tőletek a fesztiválon?

- Őszinte mészárlást és kurva nagy hálát!

- Időközben bekerültél a Fish!-be és elfoglaltad a dobos posztot ott is. Hogy kerültél Te oda?

Mindig is szerettem a zenekart és kb két éve csináltam egy cover-t a

„Nyomot hagy” című dalra. Feltölttem a Tube-ra majd pár órára rá írt Krisztián, hogy „ősmenő a videó, találkozunk”. Aztán pár héttel később ott ültem a próbán egy óriási zabszemmel a hátsómban, rá egy hónapra pedig a már stúdió/turné. Igazi dreams come true story ez. Nagyon szerencsés vagyok!

- A tavalyi idő van lemezt már Te játszottad fel. Befolytál a dalszerzésbe is, vagy azok már megvoltak, mire Te képe kerültél?

- Abszolút befolytam. Már csak azért is, mert nálunk klasszikus módon, próbateremben történik a dalszerzés. Általában Krisztián fossa magából a sláger/punk-rock témákat, együtt pedig dalokat csinálunk azokból. Annál is inkább fontos volt rész vennem a dalszerzésben, mert ez amolyan próbatétele volt a köztünk lévő kémianak. Szerencsére nagyon jól működik a dolog.

- Miben más a Fish!-ben és a Sunset-ben játszani? Melyik zenei világ áll hozzád közelebb?

- Fúú, de nehéz kérdés. Alapvetően nincs akkor differencia, mert mind a kettőt ugyanazzal az intenzitással tolom és szerintem a megmozgatott energia milyensége a fő szempont. Nyilván a SUNSET valamivel progresszívebb és néhol agresszívebb is, tehát ott több CPU-t használ el az agyam. A Fish!-ben pedig több terem van örültnek lenni. Ott tényleg BÁRMI megtörténhet és meg is szokott történni. Nagyon imádom azt a fajta spontaneitás, ami ránk jellemző. Van, hogy én éneklek az egyik dal végét a közönség arcába... Ennek a milyensége persze megkérdőjelezhető, de ez benne a szép. (nevet)

- Készül az új lemez már esetleg?

- Fish!-vel meglepően sok és szokásunkhoz híven egyedi ötletünk van az új dalok megírása és megjelenése kapcsán, de korai bármit mondani, hisz a fent említett spontaneitás miatt még alakulhatnak máshogy a dolgok. Én a jövő év elejére predesztinálok egy új albumot. Új SUNSET lemezt a jövő év második felében szeretnénk megjeleníteni, de annyit elárulhatok, hogy addig lesz még egy extrém kiadványunk, valahogy a nyár vége felé. (nevet)

- Készültök valami extrával a Sportalsó-ra? Reméljük valami igazán odabaszós Hal!-buli lesz!

- Nem csak odabaszunk. Azt sokat tudnak. Nálunk szívek fognak meghasadni a gyönyörtől!

- Üzensz valamit az Olvasóknak?

- Járjatok koncertre, mert sokkal közösségibb élmény, mint otthon YouTube-ozni, vagy valami szart nézni a TV-ben! És ne csak a nagy öregek bulijait nézzétek meg, mert a ti kezetekben van, hogy hogyan alakul a jelen zenekarainak jövője. Persze, ha valami szar, azt köpni kell! Én pedig köszönöm, hogy időt szántál a soraimra!

Photo:in-visible / Radó Norbert

Molnár Máté (Road) – interjú

Eljött ez a pillanat is, hogy a Road zenekar, 13 év után, első ízben Esztergomba látogat. Ennek kapcsán beszélgettem Mátéval telefonon egy rövidet, ahol elég sok dolgot érintettünk.

- Voltatok már Esztergomban?

- Szerintem még soha. A legelején, mikor még elkezdtek, akkor még volt a Fesztergom fesztivál, oda nem sikerült eljutni, és sajnos a Molothow-ligetbe sem anno. Nem értük el azt az ingerküszöböt a szervezőknél, hogy meghívjanak minket. Most örülünk, hogy van egy nagyobb szabású nyári fesztivál Esztergomban, ahová lejutunk mi is, úgyhogy a 13 év alatt először leszünk a városban.

- Most volt hétvégén a Barba Negra Track-ben a nagy nyárandító bulitok, ami iszonyatosan jól sikerült és nagyon sokan voltak. Hogy éreztétek magatokat?

- Nagyon jól. Képzeld, hogy a rendezvény minden korábbi Road-nézőszámot megdöntött. Meg persze egész más egy szabadtéri szórakozóhely, meg egy beltéri, klubos. A Barba Negra klub sokkal kisebb és azt több ízben is került megtöltenünk, volt hogy egy hétvégén kétszer is. Barba Negra Track befogadóképessége ennek négy-ötszöröse. Nagyon kevés zenekar tudja megtölteni, nekünk ez most nem sikerült még, de azért reméljük, hogy annak is eljön az ideje. A lényeg az, hogy ilyen nagy nézőszámot még nem tudtunk saját bulin Budapesten, szabadtéri szórakozóhelyen elérni. Borzasztó boldogan mentünk fel a színpadra. A közönség és a hangulat miatt ez fel lett fokozva a maximumra. Nagyon jó buli kerekedett és nagyon szerettük.

- Én is azt éltem meg a nézőtérről, hogy abszolút élitek és nagyon együtt volt az egész. Mit gondolsz, mennyi adhat hozzá, hogy a Rock Rádió játssza egy-két dalotokat?

- Nem tudom. Én már nem nagyon vagyok benne ebben a rádiós érában. Régen sokat foglalkoztam vele, volt munkahelyi kötődésem is. Nekem már az is tök jó, ha egy iskolában a középső padból szól egy dalunk mobiltelefonról. Nyilván nem egy országos vagy kereskedelmi rádióról beszélünk, de nem vagyunk elégedetlenek. Boldogok vagyunk, hogy a mi zenéinket játszik, mert sok zenekarét meg nem. Ez egy kisebb közösségi rádió, leginkább online platformon, persze, tudom működik földfelszín felett is úgy tudom, de itt nálunk a Mátrában nem fogható csak online. Néha sikerül behallgatni, meg ha Pesten autókáznak ott is. Tök jó, hogy van egy ilyen kezdeményezés, ami összefogja a rockzenei világot. Valószínű, hogy hozzátesz ez is, hogy milyen mértékben, azt nem tudom. Azért azt tisztázzuk le, hogy nem pusztán azért játsszák a dalainkat, mert például egy jó stúdióban

vannak felvéve, vagy azért mert valakinek nagyon tetszik, hanem azért játsszák, mert azoknak az embereknek, akiknek a rádió szól, bejön. Mindenképpen megtisztelő és örömteli, hogy van legalább egy olyan médium, aki foglalkozik velünk és a rockkal.

- Említetted a sok lemezadást. Ahhoz képest, hogy panaszkodik mindenki, hogy haldoklik a lemezpiac, meg hogy nincs már ilyen, ahhoz képest mind a M.A.T.T., mind legutóbb a Tizenhöz elég szép eredményeket ért el.

- Igen. Ez tudod olyan, hogy az egyik szemem sír és a másik nevet, de nem akarok elégedetlennek tűnni. Valóban nagyon jó, már több ezer eladott lemez van a hátunk mögött. Tök jó, de valójában ebből megélni nem lehet. Ha azért akarnánk lemezt kiadni, hogy pénzt csináljunk belőle, akkor már régen mással foglalkoznánk, például hentes lennék vagy pék. (nevet) Nem ez az indítatásunk, hogy azért csináljunk lemezt, hogy legyen pénzünk. Ebből a szempontból tényleg lehet, hogy haldoklik a piac, ugyanakkor jó, hogy ebben a letöltős világban ilyen sok ember áldoz arra, hogy a fizikálisan is lemezt vásároljon, birtokolja eredetiben. Ez nagyon megtisztelő, és azt tükrözi, hogy vannak hűséges és odaadó rajongóink, akik pénzt adnak, meg cipelik a CD-t, megveszik, gyűjtik, elteszik, elhosszabb koncertre és aláíratták. Lehet, hogy nincs effektíve pénzünk ebből, de jó a tudat, hogy az embereket ez érdekli, motiválja, és hajtja. Már csak ezért is megéri.

- Azért gondolom, ehhez hozzátartozik az is, hogy odafigyeltek arra, hogy baráti árfekvésben legyenek még a DVD-k is.

- Kénytelenek vagyunk, mert egyre több zenekar van ebben az árfekvésben. Persze vannak kirívó esetek, de a legtöbben úgy gondolják, hogy oké, menjünk rá arra, hogy minél több embernél ott legyen, és nekünk is ténylegesen ez a célunk, ezekkel a nagyon baráti, 999 Ft-os CD árakkal, hogy minél több embernek meglegyen. Megáll egy benzinkútnál, újságosbódénál vagy bárhol és látja: gyakorlatilag egy doboz cigi vagy két korsó sör is többbe kerül, mint egy CD. Lehet, hogy úgy van vele, hogy megveszem, berakom a kocsiba, és ha még csak egyszer hallgatom meg, akkor is megérte. Bárki el tudja érni, nem egy egetverő összeg, jobb éttermekben ennyit hagysz ott egy ebéd után borralalóként. Ezzel a rajongóbarát árral is próbáljuk viszonzni ezt a hűséget, hogy még lemezt vásárolnak.

- Igyekeztek jelen lenni vizuálisan is, a DVD-ken felül is. Több klipet is csináltatok, voltak köztük egészen különleges látványvilágúak is, mint például az 1000 lépés vagy a Kettő bennem az én. Miért tartjátok fontosnak azt, hogy itt is adjatok valami pluszt? Ez is jelentős kiadással jár...

- Ez is olyan kreatív és inspiráló tevékenység, mint egy dal vagy lemezírás. Gyakorlatilag ugyanúgy tevékenyen részt veszünk ötletekkel, sztorikkal egy klip kapcsán, még akkor is, ha azt mondjuk, teljes egészében rábízzuk egy szakemberre. Nyilván ott vagyunk a forgatás közben, és megbeszéljük, hogy ez így és ez úgy lesz a képernyőn megjelenítve. Nekünk vannak ötleteink, kreatívkodunk, próbálunk beleszólni. Szeretünk olyan stábokkal, emberekkel dolgozni, akik hasonlóan kreatívak, gondolkodók és előre mutatóan dolgoznak. Más fajta

művészeti tevékenységnek tartjuk, mint mondjuk a dalírást, de hasonlóan izgalmas. Nem igazán a mi szakterületünk a videó és képanyag készítés, de szeretünk aktívan részt venni benne. Mindenki hozzárakja a magáét a helyszínen is, meg esetleg utómunkában is, bárhol. Beleszólunk, belekotnyeleskedünk, tényleg úgy tekintünk rá, hogy ez egy olyan művészeti ág, ami egyrészt szorosan a zenéhez kapcsolódik, másrészt érdekel is minket, harmadrészt kipróbáljuk magunkat ebben is. Egyébként meg csak mi vagyunk benne, ezért kutya kötelességünk, hogy beleszóljunk és egy kicsit irányítsunk mi is, még ha a szakembereké a munka oroszlán része is.

- A M.A.T.T. megjelenése óta másfél év telt el. Készülnek már az új dalok esetleg?

- Elkezdtünk már dolgozni, de csak próbatermi szinten egyelőre. Volt egy rövidebb leállásunk májusban, akkor elcuccoltunk Egerszalók és Demjén határába, ott kibéreltünk egy kis házikót, itt felállítottunk egy spontán próbatermet és amolyan klubhelyiséget. Jó néhány napot eltöltöttünk azzal, hogy csak mi négyen ötleteltünk, beszélgettünk. Csak jammelgettünk, számba vettük ki mit érez, ki mit gondol, ki hogyan tervezi a jövőt, a következő Road lemezt. Úgyhogy persze, már elkezdtünk ezzel foglalkozni. Novemberben lesz kettő éve, hogy megjelent a M.A.T.T., de valószínűleg idén nem lesz új lemez, az 2018-ig várta magára. Tavasszal kijött a Tizenhéz, ami egy válogatáslemez, régóta fiókban pihenő anyagokból, amik most kiadtak egy csokorra valót. Pont 17, de az nem egy önálló, teljes értékű nagylemez, hanem olyan felvételek, amiket szeretünk volna lemezen is megjelentetni.

- Ha valaki megnézi a honlapotokon a koncertnaplót, akkor láthatja, hogy szinte mentek minden hétvégén koncerteztek. Esetleg van olyan, amit kiemelten vársz, vagy ami más lesz, mint a többi?

- Még most várta magára, mert még csak a június volt feltöltve, de napokban készül el a július, augusztus, szóval arra lehet számítani, hogy hamarosan megsokszorozódik a koncertek száma. (nevet) Nagy várakozással vagyunk az esztergomi koncert felé például, hiszen soha nem léptünk fel még a városban, mint azt beszéltük is az elején. Átutazóként persze többször is voltunk felétek, és elég szimpatikus városnak tartjuk Esztergomot. Most végre minden adott arra, hogy kipróbáljuk magunkat a színpadon is, és hidd el, ez nem csak reklámszöveg! (nevet) Nagyon izgalmasnak ígérkezik a június utolsó hétvégéje is, amikor úgy megyünk, hogy Sopron, Vajdaság, Erdély! Ezt magunk között csak Európa-turnénak hívjuk, mert hiába csak három állomásról van szó, de három nap alatt három ország határát lépjük át. (nevet) Elég izgalmasnak ígérkezik! Ott leszünk még a Rockmaraton, az Efott-on, a FEZEN-en, hogy csak a legnagyobbakat említsem. Aztán a környékünkön itt a Siroki Motoros Találkozó, ahol évek óta visszajáró vendégek vagyunk. Tehát lesznek izgalmas dolgok, Nagyon várjuk, hogy hogy sikerül az első szereplés 13 év után először Esztergomban!

- 13 év alatt fokozatosan építettétek fel a zenekart és kezd ez a befektetés megtérülni, úgy látszik. Ti is úgy érzitek, hogy van még feljebb a zenekarnak, és nem ez a tetőpont?

- Minél többet látunk és tapasztalunk a körülöttünk lévő

világból, annál több dologra jövünk rá, hogy ilyen is, meg olyan is van, ezt is lehet, azt is lehet. Szerencsére ötletekkel tele van a padlás mindenkinél! (nevet) Legtöbbször az idő meg a pénz, ami gátat szab annak, hogy meg tudjunk valósítani mindent, de addig jó, amíg mondjuk egy budapesti Barba Negra Track koncert után inspirálva és erőnk teljében vagyunk! Egy ilyen buli úgy fel tud tölteni, hogy telejsten új erőt ad nekünk, amitől aztán az ötletek még inkább gyűlnek a padlásunkon. Azt merem mondani, hogy ha csak egy világháború nem lesz, akkor korán sincs itt a vége a zenekarnak. Van még bennünk még jó pár olyan dolog, amit szeretnénk megmutatni, és érdemes is arra, hogy a nagyközönség elé vigyük. Hogy mikor, az a nagy a kérdés, ugyanis az idővel hadilábon állunk, de mindenki legyen türelmes, mi is azok vagyunk. (nevet)

- Üzensz valamit az Olvasóknak?

- Az egy fontos üzenet lehet, hogy ha idő és pénztárca engedi, akkor ezeket a rajongóbarát CD-et, DVD-et, kiadványokat hasznos megvenni, és nem csak a Road-ra célozok, hanem az összes magyar zenekarra, a legkisebbektől a legnagyobbakig. Mindenkire. Ez a munkánk egyik legfontosabb elismerése. Nyilván a koncertre járás is nagyon fontos, de az amikor tudjuk, hogy fogynak a CD-k, még ha ilyen baráti áron is vannak és igazából a pénztárcaikon ez nem nagyon látszik meg, még akkor is nagyon fontos számunkra, mert ez jelzi, hogy van értelme ezt csinálni. Aki teheti, az a kedvenc zenekarait jutalmazza meg CD-vel. Évente egy-két CD mindenkinek belefér, ha csak annyit tud megengedni magának. Ne másolatok CD-t, az eredeti az igazi! (nevet)

Papp Szabi / Supernem – interjú

Szabit egészen biztosan nem kell bemutatni senki számára, aki a magyar rockzenét ismeri és szeretni. A Supernem és a Jack Jack egyaránt megkerülhetetlen részei lettek a hazai zenei életnek. Utóbbi még azzal együtt is, hogy csak igen rövid ideig létezett. A banda december 1-én visszatér a klubba, így a Supernem körüli aktualitásokról és a Sportalsóról is beszélgettem Szabival telefonon.

- Kijött egy új dalatok az Egy nap, egy év, amit a Szakos Krisztiánnal csináltatok. Hogy jött a Krisztián a képbe? Tök furcsa volt neked, hogy veled dolgoztatok.

- Igazából nekem is és pont ezért volt, hogy is mondjam izgató, meg érdekes. Tehát „megvibrálta” az agyunkat, ha lehet ezzel a ronda kifejezéssel élni. A kiadónk, Molnár Gábor, Gold Records javasolta, pontosan azért, mert Krisztián igazából pop előadókkal foglalkozik zömében. Ő nem is nagyon tud és nem is akar hozzászólni egy klasszikus Supernem tempójú, mit tudom én 210 bpm-es garázs zúzdához. Mondta, hogy azokat ne is adjuk neki oda, mert mi is

megtudjuk csinálni. Viszont a Supernemet mindig is jellemezte, főleg a negyedik lemeztől, de talán már az első is, hogy pop érzetű, pop feelingű refrének vannak. Igazából így az egész zenénk is tulajdonképpen pop, csak marhára be van torzítva! (nevet) Tehát, hogy néha vannak benne súlyos hangok, de igazából pop alapokra nyugszik, ezt a dolgot lovagoltuk meg anno a Tudományos-fantasztikus pop készítésénél is, Takács „Japán” Zoltánnal, amely lemeznek ő volt akkor a producere és vele csináltuk meg aztán az ötödik lemezt a Túl a frekvencián-t is. Úgy éreztük, hogy most csinálunk mással egy lemezt és akkor Gábor bedobta Szakos Krisztián nevét. Nem is ismertük, csak névről, látásból. Hosszú beszélgetések előzték meg, mielőtt ténylegesen foglalkozni kezdtünk az elkészült demókkal, dalkezdemenyekkel. Szencziós érzése van, hogy melyik dal érdemes a figyelemre, melyik refrén téma, melyik dallamív az, amiből jó dal lehet csinálni. Olyat, ami sok emberhez eljut, de nem feltétlenül ez volt a kikötés. Nem azért dolgozunk vele, hogy minél több embert éri meg, mert hál’ Istennek minket mindig is játszott a rádió, meg igazából soha nem lihegtük ezt túl. Nem vagyunk az a zenekar,

akik minden áron ott akarnak lenni az összes tv műsorban, az újságban, ha valami van, akkor hívatlanul is megérkezünk, hogy a fényképnek a sarkán is ott legyünk. (nevet) Tehát, érted mit akarok mondani? Aztán annyira megértettük egymást Krisztiánnal, hogy rengeteget beszélgettünk ketten a stúdiójában. Szükségem volt arra, hogy egy teljesen kívülálló, aki mondjuk nem is hallgat Supernem stílusú zenét, meg nem is jár nagyon ilyen koncertre, meg nyilván az ideje sem engedi, hogy vélekedik a mostani Supernemről, a mostani dalokról. Ez azért, mert igazából már a hatodik lemezt csináljuk, ráadásul mellette még vannak különböző formációk, akinek írtam vagy írtunk zenét, szöveget stb., annyi dolog hagyta már el a próbatermünket, a tollunkat, a gitárunkat meg minden, hogy egy idő után már nem tudod magadat reálisan kívülről megítélni. Tehát csak ilyen végtelenül egyszerű dolgok is nagyot tudnak rajtad változtatni egy dalnak a milyenségén, hogy mondjuk: vegyük le 5 bpm-el a tempót vagy mondjuk éppen felezzük le a refrént. Teljesen más ízt és teljesen más értelmet is kap még a ráírt szöveg is. Na, Szakos Krisztián ebben iszonyú profi. Megszületett az Egy nap egy év –nek egy demó

vázlata. Három akkord. Egy alap felszereléssel dolgozom itthon, ami pont arra jó, hogy vissza tudom hallani az ötleteimet. Amikor megmutattam neki, szöveggel, mindennel együtt, azt mondta, hogy akkor ezt a dalt szeretné megcsinálni. Úgyhogy neki láttunk, eljött velünk a stúdióba. Eközben nálunk volt egy dobosváltás: Mózsik Imi igazából alapító tag, de volt egy három éves tortúra meg procedúra, ahol értettük is egymást, meg nem is. Ennek végén úgy döntött, hogy nem folytatja velünk. Jött Nagy Dávid az Óriásból, illetve a Quimbyből lehet őt ismerni, de rengeteg zenekarban játszik, mint kiegészítő dobos, akit visznek magukkal turnézni. Mindenki a Dáviddal akar zenekart alapítani, de tényleg! (nevet) Nekünk hál’ Istennek sikerült is! (nevet) Dáviddal már nagyon régi barátság van, a Soori & Poolek projektben is játszottunk együtt öt évet, úgyhogy így nem is kellett sokat győzködni, ami egy hatalmas megtiszteltetés volt nekünk. Közölte: Én most nem csak ki akarlak titeket húzni a szarból, mert volt három koncertünk és nem volt dobosunk a tavalyi év végén, hanem frankón tag szeretnék lenni! Szóval rengeteg nagyon mély

érzelmekekkel teli korszakváltáson vagyunk túl, ami igazából borús is, de pont annyira nyitott ablakokat és adott óriási lendületet is a létezésünkhöz most. Úgyhogy azonnal be is mentünk stúdióba, és felrántottuk ezt a dalt, mivel a többi dal még demó szinten van, úgyhogy ezt a dalt ízibe főlvettük, ízibe megcsináltattuk, ha fogalmazhatunk így, Krisztiánnal. Mielőtt elkezdtek volna a tavaszi turnét március 10-én, addigra a közönség is halljon valami újat. Szerencsére a rádióknak is nagyon sikk a dal, sikerült beletennünk egy olyan frissességet, ami miatt igazából Supernemet hallgatsz, de mégse. Valakinek tetszik, valakinek nem, ez nyilván mindennel így van, ettől szép a világ. Amit mi tapasztalunk a turné, alatt hogy nagyon szeretik lányok-fiúk! Ez is lett a tavaszi kör neve: Egy nap, egy év. Vissza kéne menni stúdióba, hiszen már indul a nyári szezon, mert szeptemberre azért tök jó lenne egy master és egy októberi lemez megjelenés. Lehet,

Fotó: Nyári Andrea

hogy nagyokat mondtam, de addigra azért megkéne csinálni.

- Igen, azért már csak három év eltelt az előző óta.

- Általában mi három évente tolunk ki lemezeket. Meg a kérdés is felmerül: Kell-e egyáltalán e tizen-akárhány dal meg stb.

- Lehet, hogy három évente adtok ki lemezt, de legalább nem szart. Azért ez is valami nem?

- Megtisztelsz, megtisztelsz. (nevet)

- Ne viccelj, szerintem ez abszolút így van. Egyébként valahol érezni, hallani Krisztián keze nyomát a dalon, de azért ízig-veéig Supernem szövegileg és zeneileg is.

- Képzeld el, hogy én vagyok, most már jópár éve a zeneszerző, szövegíró is minden. Nem azért, mert kisajátítottam ezt a posztot, hanem mert úgy állítottam be az életemet, hogy csak ezzel tudjak foglalkozni. Egyfolytában szól a fejemben a zene és így komplexen le tudom modellezni magamnak az egészet, és óriási megtiszteltetés volt, hogy amiket a demóban felfütyürészttem, felgitároztam az itthoni mikrofonokkal stb., bármennyire is sokat tökölttem vele, azokból a mintákból használt is Krisztián a final

master anyagra! Azt mondta: esze ágában nincs megváltoztatni a zenekar milyenségét, egyedi mivoltát. Pont annyit pakolt bele, mint annak idején Japi a Tudományos-fantasztikus popba.

- Közeledik a turné vége, holnap lesz egy Tatabányától utána meg egy Mosonmagyaróvár május elején. Hogy sikerült a tavaszi kör, milyenek az élményekkel gazdagodtatok?

- Nagyon pozitív. Bár vannak olyan helyek, amik évek óta stagnálnak, lehet, ha megjelenik a lemez, akkor megnő az érdeklődés majd. Nem tartozunk a magától értetődő teltházak zenekarok közé, de abszolúte működnek a bulijaink létszámszerűen. Ráadásul kibővültünk egy fényes kollegával, Sütivel. Ő egy hölgy, aki ezer éve a szakmában van: A Belgától kezdve a Neo-n keresztül a Halott Pénz-en és a Punnany-n át, rengeteg bandával dolgozott már. Úgy komponáltuk meg ezt a turné programot, hogy ha zenei váltás van, az fényekkel is legyen nyomatékosítva. Nem vittük túlzásba, nincs LED-fal, nem viszünk lézershowt, csak azokat az átütő minimálisan, viszont nagyon hatásosan sokkoló lámpákat, amivel hatást tudunk kiváltani. Úgy vesszük észre egyértelműen, nagyon sokat hozzátesz a zenekar megjelenéséhez! Nem csak egy sima koncertre jössz el, hanem azon dolgozunk, hogy valamilyen szinten már egy produkciót láss, amikor eljössz Supernemre. Nyilván ezen még rengeteget kell csiszolni, gyakorolni, javítani. Minden koncerten levonjuk a tanulságot, megnézzük ki mit hogy csinált vagy éppen nem csinált. Úgy érzem, hogy az ingerküszöb már ott tart, hogy stílustól függetlenül valamit még fel kell vinni a színpadra a farmer gatyádon és a gitárodon kívül! Izgalmas lett így teljesen! (nevet) Dávid bekerültével és az újlemez kapcsán most egy váltás van a zenekarban, és úgy érzem megtudtunk és megtudunk eddig tartani egy olyan szintet, hogy meghatározó zenekar maradjunk a magyar zenei életben. Ez nagyon jó dolog, ami sok mindenkinek köszönhető.

R: Ez egyébként kétségtelen, és ha valaki akarna is, ezzel nagyon vitatkozni sem lehetne. Tavaly a Sportalsóban jártatok és szerencsére jöttök idén Decemberben is! Hogy éreztétek magatokat tavaly?

- Hát, igazából mi felmegyünk a színpadra és egyszerűen átkapcsol minden! Nem akarom megmisztifikálni az egészet, nagyban függ a közönség reakciójától is persze. Most így pillanatról pillanatra nincs meg a koncert. A Supernem vagy annyira intenzív vagy depisebbek a számok, de azok is „nehogy komolyan” vedd köntösbe vannak felöltöztetve, kvázi én úgy vettem észre, hogy azért is szeretnek az emberek a koncertjeinkre járni. Valaki nem is a szöveg és nem is a zene miatt jön koncertre, hanem mert nagyon jó „póver” jön le a színpadról! Rengeteg ilyen kritikát kapunk vissza! (nevet) Úgy érzem, lázba tudjuk hozni ezzel az embereket és alig várom, hogy újra legyünk nálatok, mert mintha ott is valami ilyen mágia lett volna! Addigra remélem már 1-2 dallal többet is játszhatunk az újanyagról. Le kéne ülni szöveget írni. Nincs ötleted?

- Én most a saját projektemhez írom a szövegeket, de az ilyen country pop, az kicsit idegenül hatna a te szádból.

- Miért?

- Igaz, jogos a kérdés. (nagy nevetés) Még amit mindenképp megszerettem volna kérdezni, nem tudom fogsz-e erre válaszolni. Jövőre lesz 10 éves a Jack Jack, terveztek esetleg 1-2 bulit a bandával?

- Hát nem is tudom, hogy van-e erre esély. Szinte semmi. Ha nem is 0, akkor -1. Rengetegen, napi szinten emlegetik, félre értés ne essék, nem vagyok egy beképzelt, fellengzős valaki, mert tényleg jól sikerült anyag lett. Fű alatt úgy érzem, egy kult filmmé kezd válni. Nem a Kopaszkyhoz akarom hasonlítani, mert két teljesen külön stílus...

- Bocs hogy a közbe vágok, hasonlítsd nyugodtan, mert nekem, az én generációmnak abszolút az.

- Ez valóban így van?

- Abszolút, Igen.

- Mert én is azt érzem a fiatalokon, hogy teljesen örmittasan, megrészegülve jönnek oda és idéznek a filmből, országszerte szállóige lett belőle egy-két dolog, amit kiabálnak fel a színpadra meg az utcán is megállítanak.

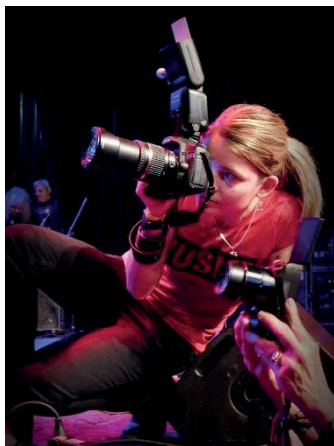
- Igen, még a feleségemmel is egymás között egyfolytában idézzük Kovács Bélát... Még a gyerekekkel is szoktam nézni a filmet.

- Mennyi ökörség... (nagy nevetés) Igazából csak azért említettem a Kopaszkyt, és senki ne kövezzon meg, mert az egy nagyon vagány, nagyon jó színészi alakítással eljátszott, tulajdonképpen játékfilm, ami egy áldokumentum-szerű játékfilm. A Jack Jack meg majdnem olyan, mint egy videoklip és ha ezt Indián elolvassa, vagy meghalja lehet leüt, de hogy igazából dokumentalista, de mégsem egy játékfilm nekem inkább. Nagyon örülök neki, hogy ha Te is így látod, meg ezt tapasztalod, ahogy beszéltek a filmről a baráti körben. Meghatározta az életemet, meg az életünket, ha már így ketten beszélgetünk. Igazából Mester Tomi volt a góré, egyben volt Ő énekes, szövegíró, meg együtt szereztük a dalokat. Tomi volt az egésznek a producere. Akkorát vállalt ezzel, meg rengeteget dolgozott, hogy a Jack Jack után el is engedte ezt az egészet. Mindenki érzi, hogy ha kitalálnánk: csinálunk egy koncertet, akkor 100%, hogy nagyon nagy érdeklődés lenne. Igazából 7 dalunk van, de kéne még írni vagy tízet és akkor adhatnánk egy órás koncertet. Nem látok rá esélyt sajnos. Nem megyek bele, hosszabb is ez annál, meg abba sem, hogy a Tomi hogy vélekedik rólam. Annyi biztos, hogy Zolit nem kéne sokáig győzködni.

- Utolsó kérdésem, üzensz-e az olvasóknak?

- Merjenek zenekart alapítani és felmenni a színpadra és elmondani a véleményüket! Tegnap játszottunk a BME egyetemi napokon. Odajöttek fiatalok és mondták, hogy a „Zsebre dugott kézzel” című számunk mai napig is érvényes dal! Egy 5 perc alatt íródott, amolyan „kihánytuk magunkból” típusú szösszenet! Németh Robi, a Heaven Street Sevenből, azt mondta: a Supernem mélypontja az a dal. Másból meg mást vált ki, látod! Valakinek ezt mondja, de pl Magyarország az, ahol ez a dal mindig is örök érvényű lesz! Ezt rengetegen kérdezik, mit üzenek az Olvasóknak, és azt is, hogy kell azt csinálni, amit mi? Erre én azt üzenem: reggeltől estig.

Ismerd meg a Stábot! **Nyári-Steindl Andrea –** **Summer Photo**

- **Mikor találtad magad először a Sportalsó Teamben?**
- Ez egy folyamat volt. Kb 2004 óta fotózom intenzíven. Sajtó eseményeket, rendezvényeket, koncerteket. Így ismertem meg Zsoltikát és Bozsót. Egy nap éppen egy sajtó eseményen voltam, mikor egyik kollégám felvetette az ötletet,

hogymennyünk le este a Sportalsóba. Ez 2013-ba volt és a Paddy and the Rats játszott. Talán akkor voltam lent először. Ricšivel megbeszéltük, hogy ha ráérek, bármikor szívesen lemegyek fotózni. Valahogy így kezdődött a Sportalsós „pályafutásom”.

- **Mi fogott meg a helyben anno? Miért kezdted ide járni?**

- A társaság és a koncertek. Zene és fotózás nélkül nem telhet el hét. Pénteken, szombaton koncert, szerdán pedig már szinte elvonási tünetek gyötörnek.

- **Mi az, amiért szívesen ajánlanád/ajánlod másoknak a helyet?**

- Nem az oxigén hiánya miatt. Mindig van ismerős, jó koncertek, vicces pultosok, a csöteremhez képest jó a hangosítás.

- **Melyik koncert volt eddig a legjobb, amit a klubban láttál, illetve amin stábtagnaként részt vettél?**

- Le Panic, Nomad. Mind a kettő családi hangulatú felejthetetlen mulatság volt.

- **Mi a feladatod pontosan?**

- Emlékeket készíteni mindazoknak, akik ott voltak és azoknak is, akik nem tudtak részt venni az adott bulin.

- **Számodra megvan a varázsa annak, hogy alkalomadtán belátsz a kulisszák mögé?**

- Természetesen! Szeretem hallgatni a hol „titkos”, hol vicces, hol pedig olyan sztorikat, amikből még akár tanulni is lehet. Találkozni olyan emberekkel, legendákkal, akikkel nem minden nap hoz össze az élet. Tiszteletbe tartom a zenészek felkészülési idejét és a koncert utáni pihenőjét ezért nem szoktam zavarni őket a Back Stage-ben, hacsak nem a zenekar hivatalos fotósaként vagyok ott.

- **Kit látnál szívesen a klubban, aki még nem volt?**

- Ossian. Volt szerencsém dolgozni velük és nagyon tetszett. ☺ Ha összeállna újra a Titanic zenekar, ami 1980-1982-ig működött, akkor még őket. Nagyon sok jó történetet hallottam róluk.

(Zenészei: Galgóczi Balázs- gitár, Megyei Rezső- ének, Teplánszki Tamás- orgona, Hajdú Attila- bassz gitár, Kertai Csaba- dob)☺

- **Kinek a koncertjeire mész el mindig, ha teheted? (Nem csak hozzánk!)**

- Tunyogi Péter Emlézenekar, MobilMánia, Jamie Winchester, Póka - Tátrai reGeneráció, Pribojszki Mátyás Band

- **Mikor, hol és mi volt az első koncertélményed?**

- Ha jól emlékszem, akkor 2004. Június 16- 19 Fesztergom. ☺

- **Milyen zenekari ereklyéket gyűjtesz?**

- Régebben dobverőket (néha most is kérek egyik- másik dobostól), majd később egy darabig pengetőket, mostanában pólókat (de nem olyan szinten űzöm, mint Bozsó! ☺) és persze a saját magam által készített koncertfotókat és a zenekar tagjaival a közös képeket. ☺

- **Kik a kedvenc zenekaraid?**

- Tunyogi Péter emlékenekar, MobilMánia, Jamie Winchester, Ős Piramis, Dinamit, Lord, Rúzs Magdi, Kowalsky meg a Vega, Anna and the Barbies, Stainless Steel, Deep Purple, Uriah Heep, Queen, Led Zeppelin, Dire Straits, Sting, Santana, U2, Demjén Ferenc, Eric Clapton, Ossian, Road, Nomad, Pribojszki Mátyás Band és gyerekkorom egyik kedvence: Sub Bass Monster és még sokan mások.

- **Kedvenc ételed, italod?**

- Szinte mindenevő vagyok. A karfiolt, a karalábét és a brokkolit kivéve bármilyen finom ételt megeszem. Ha ki kellene emelni valamelyiket, akkor a tejbepapi, vagyis a tejbegríz a No.1. ☺ Előkelő helyen szerepel még anyukám húslevese, a túrógombóc, a barackos gombóc, a káposztás cvekedli és a tiramisu. Kedvenc italok közé tartozik a rozé hosszúlépés, a söröcske, az ovomaltin és a cappucino.

- **Kedvenc filmed, könyved?**

- Kedvenc filmem az Életrevalók. Bármikor meg tudom nézni. Nem tudom megenni. Imádom a vígjátékokat, és az igaz történeteken alapuló filmeket. Kedvenc könyveim: Rejtő könyvek, Stephen King: Ragyogás, szeretem a krimiket, és az állatos könyveket is.

- **Kedvenc focicsapatod?**

- Nem szeretem a focit, de az EB-n természetesen a magyaroknak drukoltam. ☺

- **Vannak-e tetoválásaid? Milyenek?**

- Nincsenek és szerintem nem is lesznek, de egy fényképező gépet és egy skorpiót el tudnék magamon képzelni. ☺

- **Mit üzensz az Olvasóknak?**

- „Száll a hét.

Pénteken este megdörren a gép.

A csönd oda, mint a bomba robban szét.

Bolydul a város, zsúfolt minden bár.

Dől a zene és elkezdődik a bál.”

/Tunyogi Rock Band - Boszorkányrepülés/

„Utak és városok.

Egy nap itt egy másik ott.

És menni, amikor várnak valahol,

Csak ez nem változott.

(...)

Szép a színpad. Félhomályban áll.

Estet újra fel lesz szántva már.

Ez hajt és visz tovább.

Számomra ez a világ.

Létezés, függőség, csoda.

Átlendít mindenem.

Nem fárad néha sem.

Remélem, nem fogy el soha

Ez az örület, ez a mánia

/Mobilmánia - Ez a mánia/

ALVIN ESA MOKUSOK

Ismérd meg a Stábot!

– Ujvári Zsolt

„Zsóóótika”

- Mikor találtad magad először a Sportalsó Teamben?
- Nem is tudom. Ezeket az emlékeket már rég elittam ☺
- Mi fogott meg a helyben anno? Miért kezdtl ide járni?
- Azt mondták jól lehet keresni ☺
- Mi az, amiért szívesen ajánlanád/ajánlod másoknak a helyet?

- Jó a hely, hibátlan a kiszolgálás. Mindenki kedves és aranyos. És ez nem csak a klubra hanem a közönségre is igaz. ☺

- Melyik koncert volt eddig a legjobb, amit a klubban láttál, illetve amin stábtagnaként részt vettél?

- Mindegyik jó ami a közönségnek is tetszik ☺

- Mi a feladatod pontosan?

- Az, hogy hűséges típus legyek és ne dugjak félre a színpadon munka közben ☺ Természetesen ebbe a szakmában az a lényeg, hogy egy zenekart illetve a velük jövő kollégát a lehető legjobban kiszolgáljuk ☺

- Számodra megvan a varázsa annak, hogy alkalomadtán belátsz a kulisszák mögé?

- Természetesen hisz nem csinálnám már 17 éve ☺

- Kit látnál szívesen a klubban, aki még nem volt?

- Ez most komoly? Hm... TNT, Halász Judit. De egy női vízes póló versenyt is megnéznék a Sporiban ☺

- Kinek a koncertjeire mész el mindig, ha teheted? (Nem csak hozzánk!)

- Nem járok koncertre. Meg várom, míg a zenekarok jönnek hozzám, illetve hozzánk ☺

- Mikor, hol és mi volt az első koncertélményed?

- Dobó Bál.. Memory Band ☺

- Milyen zenekari ereklyéket gyűjtesz?

- Ez attól függ..... Ha nő adja akkor egy mély dekoltázs, ha pasi akkor beérem egy pólóval is ☺

- Kik a kedvenc zenekaraid?

- Nincs kedvencem. Bármit meg hallgatok ami jó. Bár egy AC/DCre elmennék egyszer ☺

- Kedvenc ételed, italod?

- Cordon Bleu fél adag rizzsel, tartármártással, uborkasalátával ☺ Sör, bor, Jó pálinkák ☺

- Kedvenc filmed, könyved?

- Filmben lehet pornót is megjelölni? ☺ Könyvben természetesen a Deja Vu Méter ☺

- Kedvenc focisapatod?

- Nem szeretem a focit, mert nem értem, hogy ha annyi pénz van benne akkor ennyi focistának miért csak egy labda jut ☺ Bár önzetlenek a focisták mert mindig odaadják másnak a labdát, hogy játsszon vele kicsit ☺

- Vannak-e tetoválásaid? Milyenek?

- Nincs tetoválásom. Bár még egyszer lehetséges talán hogy csináltatok csak még a felületet kéne kicsit megnövelnem ☺

- Mit üzensz az Olvasóknak?

- Természetesen hogy minél többször jöjjenek el koncert és élvezzék az estét. De már néha az is elég lenne, ha kikapcsolnák a tv-t és beülnének valahova esténként egy sörré ☺

Ismert meg a Stábot! – Lencsés Dániel (Ric\$-nek csak Sunnyogó)

- Mikor találtad magad először a Sportalsó Teamben?

- A 2015-16os szezon elején.

- Mi fogott meg a helyben anno? Miért kezdtl ide járni?

- Aránylag széleskörű italválaszték, jó zenekarok, jó társaság.

- Mi az, amiért szívesen ajánlanád/ajánlod másoknak a helyet?

- Feltörekvő és már ismert zenekarok megismerése, remek hangosítás :D, garantált élőzene.

- Melyik koncert volt eddig a legjobb, amit a klubban láttál, illetve amin stábtagnaként részt vettél?

- Kiscsillag

- Mi a feladatod pontosan?

- Színpadi mikrofonozás, kábelezés, hangosítás.

- Számodra megvan a varázsa annak, hogy alkalomadtán belátsz a kulisszák mögé?

- Mindig megvan :D

- Kit látnál szívesen a klubban, aki még nem volt?

- Underoath

- Kinek a koncertjeire mész el mindig, ha teheted? (Nem csak hozzánk!)

- Ganxsta Zolee és a Kartel

- Mikor, hol és mi volt az első koncertélményed?

- Tyű, annyi élményen vagyok már túl, hogy nem is emlékszem már rá...

- Milyen zenekari ereklyéket gyűjtesz?

- Nem gyűjtök különösebb ereklyéket.

- Kik a kedvenc zenekaraid?

- Underoath, Paramore, Bring Me the Horizon

- Kedvenc ételed, italod?

- Tejszínes kukoricás tészta, kóla, fröccs

- Kedvenc filmed, könyved?

- Bármit megnézek, különösebb kedvenc könyvem nincs.

- Kedvenc focisapatod?

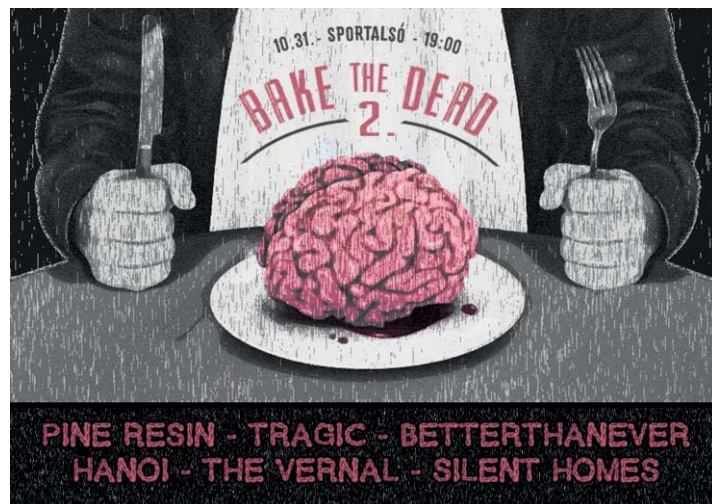
- Nem vagyok különösebb focirajongó.

- Vannak-e tetoválásaid? Milyenek?

- Nincsenek

- Mit üzensz az Olvasóknak?

- Tessék eljönni a Sportalsóba!!!

Ismerd meg a Törzsvendéget! Bakos Zsolt „Günter”

- Mikor jártál először a Sportalsóban?
- Jó kérdés! Mikor nyitott?
- Mi fogott meg a helyben? Miért szeretsz ide járni?
- Minden.
- Mi az, amiért szívesen ajánlanád/ajánlod másoknak a helyet?
- Miért ne tenném? Amúgy mert fasza!
- Melyik koncert volt eddig

a legjobb, amit a klubban láttál?

- Legjobbat nem tudnék választani, de azt hiszem a lehangulatósabb a Madball buli volt.
- Kit látnál szívesen a klubban, aki még nem volt?
- Bármilyen bandát, akit szeretek és még nem volt!
- Kinek a koncertjeire méész el mindig, ha teheted? (Nem csak hozzánk!)
- Akad kis hazánkban és azon kívül is rengeteg banda, akinek a koncertjeire szívesen megyek, ha tehetem, de úgy hiszem Wackoron voltam a legtöbbször.
- Mikor, hol és mi volt az első koncertélményed?
- Az első koncert élményemre el sem jutottam mert megruháztak odafele menet, (hahaha) így a második volt az első az pedig a Molotow ligetben volt, talán Convoy vagy Longbow volt már nem is emlékszem, csak arra emlékszem, hogy a buli után sípoló füllel és fájó nyakkal feküdtem az ágyon és azt éreztem nekem ez kell!
- Milyen zenekari ereklyét gyűjtesz?
- Minden szart, a levágott kislábujtól a pólón, lemezen keresztül a hűtőmágnasig minden szemetet megveszek!
- Kik a kedvenc zenekaraid?
- Ahhoz kevés a hely, inkább egy sör mellett felsorolom. (Hahaha)
- Kedvenc ételed, italod?
- Minden ami hús és most kapaszkodj a nadrágodba a tej.
- Kedvenc filmed, könyved?
- Star Wars, Monty Python, Bud Spencer Terence Hill filmek, Flash Gordon, Ponyvaregény, Blöff, A 13. harcos, Fehér pokol, és még vagy negyven film, ami most nem jut eszembe, a kedvenc könyvem pedig azt mondanám a Gyűrűk ura, ez a könyv szeretettette meg velem az olvasást.
- Kedvenc focicsapatod?
- Bivalybasznád FC.
- Vannak-e tetoválásaid? Milyenek?
- Egy Luis Royo kép átalakítva a lábamon, és egy sportalsóhoz kötődő a
- Mit üzensz az Olvasóknak?
- Mind a kettőnek? (Hahaha)

Ismerd meg a Törzsvendéget! Csepecz Péter

- Mikor jártál először a Sportalsóban?
- Nem tudom mennyire éri ez a válasz, de én kisgyerekként voltam bent pisilni egy sportrendezvény keretein belül, akkor még nem Sportalsóként üzemelt.
- Mi fogott meg a helyben? Miért szeretsz ide járni?
- A Szénegető abszolút megfogott, ahogy ül az ajtóban, aztán szedi a behoppot. Ezenkívül azért szeretek idejárni, mert elviselnek, néha még meg is itatnak velem ezt azt. 'Jót érzek, Attila!'
- Mi az, amiért szívesen ajánlanád/ajánlod másoknak a helyet?
- Mert fizettek nem keveset azért, hogy jól mondjak rólatok, meg aztán azért ajánlanám a helyet, mert mint mondtam itt elviselik a jelenségemet és kedvesen adnak sört, meg más italt is, ha szépen kéri Dzsinya Úrfit. Néha vannak jó bulik is (stílusfüggő), de társaság az mindig rendben van.

- Melyik koncert volt eddig a legjobb, amit a klubban láttál?

- Szegi Laci világrajveteli Don Gatto hangverseny nagyon ütött, de egy 2013-as Blind Myself koncertre is szívesen emlékszem. Meg aztán Czifra Zoltán orgonaestje sem volt utolsó.

- Kit látnál szívesen a klubban, aki még nem volt?

- Bangó Margit az Anthrax-ben, kétségtelen! A Social Free Face-t mondjuk elhívhatnátok amúgy komolyan. :-)
- Kinek a koncertjeire méész el mindig, ha teheted? (Nem csak hozzánk!)
- Ha a Kárpát-medence felé jár a Crowbar, akkor azt mindig meg fogjuk látogatni Günterrel, mert ezt beszéltük meg tavalyi koncert után.
- Mikor, hol és mi volt az első koncertélményed?
- Erre komolyan válaszolok: az első kimondottan nagyobb élményem az 2005 márciusi Cadaveres de Tortugas hangverseny a Molotow Ligetben. Teli volt a koncertterem, a plafonról csöpögött a víz, iszonyat nagy zúzda volt. Sűrűn szóba szokott kerülni azaz este.
- Milyen zenekari ereklyét gyűjtesz?
- Zenekari kecskéken kívül, cd-eket illetve kazettákat is gyűjtök. A kedvencek esetében komplett diszkográfiák összegyűjtésére törekszem, több-kevesebb sikerrel.
- Kik a kedvenc zenekaraid?
- Erre a kérdésre nem lehet jól válaszolni, mert rengeteg van és tuti kimarad 1-2. Az abszolút kedvenc az a Fear Factory, itthonról mondjuk a Neck Sprain (most éppen a Heavyweight lemez szól, szóval reuniont a Nemzetnek!), de említsük meg a budapesti betonozó műveket az Omega Diatribe-ot is, mert őket is köll reklámozni, megérdemlik!
- Kedvenc ételed, italod?
- A tüttyölt ratyli whisky kólával és uborka salátával.
- Kedvenc filmed, könyved?
- Kedvenc film A tanú, Pelikán József a példaképem! Könyv, amit fáradtan sem tudtam letenni, Rex Brown & Mark Eglinton Pantera története Dudich Ákos fordításában.
- Kedvenc focicsapatod?
- A magyar válogatotton kívül nem tudok más csapathoz érzelmileg kötődni, tehát a Nemzeti Tizenegy.
- Vannak-e tetoválásaid? Milyenek?
- Vannak és lesznek továbbiak is természetesen michelin baba testemen. Jelenleg egy Esztergomi Oroszlán, egy személyes vonalkód és a Fear Factory – Soul of a new machine lemezének szimbóluma díszít/rondít, de mire napvilágot lát ez az interjú egy sportalsóhoz köthető díszlet is lesz remélhetőleg!
- Mit üzensz az Olvasóknak?
- Azt, hogy barázdált talpú cipővel nagyobb az esély kutyaszarba lépni, meg hogy ez itt a kert! Köszönöm a kérdéseket!

Depeche Mode
koncert,
Budapest
Sportaréna,
2017. 05. 22.

30 éves lettem én, meglepetés e Mode koncert. Még ha a rím nem is jött ki, attól még a jegyemet ajándékba kaptam Bozsótól vasárnap este, amikor már végképp elengedtem a hétfő esti DM

koncertet.

Nos kérem, 30 évesen és egy naposan végre elvesztettem a Depeche Mode-szüességem is, és sikerült megnéznem Őket élőben. (Hála Bozsónak a jegyért, bár tuti azt mondja majd, hogy nem érdemeltem meg.) A csapat új lemeze, a Spirit nekem kifejezetten tetszett, éppen ezért még inkább felfokozott izgalommal álltam meg a színpad előtt és vártam, hogy felcsendüljön az Intro.

Mielőtt azonban ennyire előre szaladnánk, van egy kötelező kör ugyebár. A Groupama Aréna nem koncerthelyszín, mint azt talán mindenki tudja, hanem az egyik országos hírnevű futbalcsapat hazai pályája. Ezelőtt még sosem volt itt ilyen jellegű rendezvény, ez volt az első, hogy koncertet láthattunk-hallhattunk az arénában. (Én is csak meccsen jártam itt ezelőtt.) A gyors bejutást követően a színpad elé érve megállapítottam: abszolút jó koncerthelyszín a Groupama Aréna, ha valaki meg tudja tölteni. (A DM nyilván megtudta, bár ebben szerintem meglepetés nem volt.) Remélem a közeljövőben többször is lesznek itt hasonló kaliberű koncertek, legalább akkor teltházzal menne a hely, ha már a meccseken nem. (Igen, tudom, hogy Robbie jön, de azon felül gondoltam.) A Depeche Mode-ot ismerve várható volt, ha már a Spirit bemutató turnéja zajlik, előszednek róla néhány dalt. Ez így is lett, a lemez 5 legütőképesebb tételét berakták a programba (egyedül a Poorman-t hiányoltam), amiről újfent meg kellett állapítanom, jól sikerült, élőben pedig különösen húztak a dalok. A körülöttem állók többsége szerencsére az új nótákkal is abszolút képben volt, így nem láttam senkin azt, hogy ne tudna mit kezdeni ezekkel a dallamokkal. A kezdés is rögtön a Spirit-ről ékezett, a Going Backwards képében, nekem pedig több sem kellett, átadtam magam a zenének és csak élveztem a koncertet.

Mielőtt tovább mennénk, muszáj egy dolgot megjegyezni: sosem fogom felfogni, mi a náthás pókputtonyért kell hosszú percekig kamerázgatni és ezer fotót készíteni a telefonnal? Értelme nincs, másnap tele a net jobbnál jobb fotókkal, azokat a szar minőségű, elmosódott képeket/videókat pedig úgysem nézzük vissza soha az életben. Aki mást mond, az szerintem szimplán ellenkezni akar, mert arra azért nem ragadtatnám magam, hogy hazugnak nevezek bárkit is.

Körbepillantva a közönségen óhatatlanul megállapítottam, hogy fiatalok nincsenek a koncerten, szinte egy sem, ellenben rengeteg zenész és még több dögös MILF volt, utóbbiak leakasztották a vállfárol a fekete bórszerkót és magukra öltötték a koncert idejére, aminek szerintem férfitársaim velem együtt örültek és élveztek a ki és belátásokat. Az első katarzis számomra a negyedik dalnál jött, ugyanis a A Pain Im Used To az egyik örökös kedvencem a csapattól, és bár az eredeti verziót jobban kedvelem, ez a felpörgetett is meggyőző, főleg élőben. Valószínűleg ezt a közönség is így gondolhatta, hiszen itt már dübörgött a kórus rendesen és ment az őrzöngés is ezerral. Az eddigre szerintem teltházás Aréna abszolút vette a lapot, régen éreztem azt, hogy ennyire jó a közönség is, nem csak a zenekar. Apropó, zenekar. A koncert kezdete előtt valaki vitatta ezt a státuszt a Depeche Mode-tól, miszerint ez nem egy zenekar, hanem csak egy produkció, zenészekkel. Szerintem kvázi mindegy, hogy nevezük ezt, én úgy gondolom, ha valakik 20 éve zenélnek együtt, mint

Ők, ugyanis két évtizede változatlan a felállás, akkor az bizony már zenekar. Christian Eigner számomra nem csak látványos, hanem iszonyúan precíz dobos is, akinek játékára élvezet bólogatni, rengeteg tesz hozzá a DM élő teljesítményéhez. Peter Gordeno, aki fizimiskára engem ezen az estén a fiatal Matlár Miklósa, a Nevergreen billentyűsére emlékeztetett, igazi Joker volt. A vokál és a billentyűk mellett nem volt rest basszusgitárt ragadni, ha éppen arra volt szükség, és bizony meg kellett állapítanom, hogy minden hangszert magabiztosan és hibátlanul kezel. Voltak ugyan pillanatok, amikor kicsit olyannak tűnt, mintha unná a dolgot, illetve nem találná a helyét a színpadon, de ez valószínűleg mindig így van, csak a koncertanyagokon nem ennyire szembetűnő. Andy Fletcher pedig olyan volt vizuálisan sok esetben, mintha ott sem lenne, még a ledfalakról is ignorálták őt, pedig szerintem fontos része a gépezetnek. Dave Gahan és Martin L. Gore ellenben kifejezetten élvezhették a bulit, ugyanis süttött az arcukról az elégedettség és az öröm sokszor. Mindketten abszolút remek formában is voltak, ez pedig érződött is az egész estén.

Természetesen nem maradhattak ki a programból a kötelező slágerek sem, viszont előtte még volt pár olyan pillanat, amire alighanem mindig is emlékezni fogok. Az egyik ilyen az volt, amikor a Home végén az egész Groupama egy emberként énekelte a dal utolsó sorait, még hosszú másodpercekig. Libabőrös pillanat volt. Ezután két új dal következett, és ez megint csak egyike az ilyen megjegyzendő perceknek, hogy míg a Poison Heart lemezen nekem nem akart működni, élőben szinte a hideg rázott a gyönyörtől, akárcsak az azt követő, lemezt beharangozó single, a Wheres The Revolution dallamainál. Ennek szövegéről nemrégiben folytattam egy érdekes vitát egy cimborámmal, aki nem akarta elhinni, hogy homlokegyenest másként értelmezem a sorokat, mint Ő. Ez volt a dal a koncerten, ahol csak ámultam, hogy ezek az arcok még mindig képesek akkora slágereket írni, mint a régi szép időkben. (Legalábbis nálam ez simán odatehető a régi nagy dobások mellé.) Az mondjuk kifejezetten groteszk, hogy ez a dal mennyi aktualitást hordoz, mégis mennyire másként lehet értelmezni. (Elég csak arra gondolni, hogy míg mi ezt felszabadultan énekeljük, addig Manchesterben megtörtént a tragédia. Nyilván nem percre pontosan, inkább csak a kettősség érzékeltetése lett volna a céloim egy sarkos és groteszk példával. Legyen könnyű a föld az áldozatoknak!) A következő emlékezetes pillanat: a Wrong. Ennél a dalnál szerintem nincs nyomasztóbb a Földön. (Főleg az eredeti klipjével, amikor a kocsi gurul lefelé a lejtőn...) Mégis valahogy könnyednek, már-már vidámnak hatott a koncerten. No és természetesen katarzisként éltem meg az ezerszer hallott, unalomig ismételt Enjoy The Silence-t, a Never Let Me Down Again-t, a Walking In My Shoes-t és persze a Personal Jesus-t is, amiknél olyan kórust kapott a zenekar, ami szerintem idehaza nem mindennapos. Mindenki egyszerre énekel, integetett, ujjongott, ami csak kell. A David Bowie emlékére feldolgozott Heroes pedig egyenesen torokszorító volt. A háttérben a ledfalon lobogó fekete zászló és a dal együtt hirtelen előhozta az összes óriási veszteséget az elmúlt időszakból abban a pár percben. Ahogy lepergett a szemeim előtt szegény Chris Cornell, Prince, Lemmy és még sokan mások, csak arra tudtam gondolni: tartsa meg az Isten az idoljainkat még jó sokáig számunkra. A monstre, 22 dalos program szinte elröppent, és már szedték szét a színpadot, amikor konstatáltam: ideje elindulni kifelé.

Hazafelé menet azon gondolkodtam, hogy akkor sem lehetett volna hibátlanabb ez a koncert, ha a hiányzó kedvenceim (Policy Of Truth, John the Revelator, Precious, Strangelove) is bekerültek volna a programba, talán akkor sem távozik elégedettebben. Amikor ma délelőtt pár mondatott váltottam Draveczyk Ádám, Shockmagazinos kollégával, akkor egyetértettünk, hogy ez bizony zseniális volt. Következőnek sem lehet kérdéses, hogy ott leszek. Köszönöm Depeche Mode!

Nagyon sokan megkérdezték, miért nem írtam én is Chris Cornellről egy megemlékezést. A válasz nagyon egyszerű: képtelen voltam rá. Egy teljes napot a munkahelyemen végigkönyeztem, nyeldekelttem vissza a sírást, de egyszerűen nem tudtam szavakká formálni a gondolataimat, inkább el is engedtem. Katát otthon napokig ezzel traktáltam, sokszor képtelen voltam másról beszélni. Gondoltam, itt az ideje leírni, mit érzek, de most sem lennék képes rá, hogy pusztán Róla írjak. Nem menne. Még mindig nem akarom/tudom felfogni, hogy nincs többé.

Az elmúlt időszakban koncentráltan jönnek a nagy zenészhalálok, sorban, egymás után. Kis túlzással minden héten elmegy egy-egy ikon, egyre inkább növelve az itt hagyott úrt, egyre jobba és népesebbe téve az Égi Zenekart. Voltak, akiket az ember "csak" szomorúan tudomásul vettünk, voltak, akiket elintéz magában annyival az ember, hogy "engem nem érint", viszont óhatatlanul voltak és lesznek olyanok, akik bizony túlságosan is fájnak, fájni fognak.

Sosem fogom elfelejteni, amikor egy karácsony utáni reggelen Kata és Ellák az ágy végében játszanak, csendben, én felkelek, Kata rám néz és csak ennyit tudott mondani, azt is halkán:

- Az éjjel meghalt Lemmy. - Aztán döbönt csend, és könnyek.

Hasonló dolgokat éltem át, amikor Fritz elment, vagy Prince-nél, Lugosi Lacinál, vagy Bud Spencer-nél, és még hosszan sorolhatnám, hogy kiknél. Rengeteg zenész és színész halála szinte olyan intenzitással viselt meg, mintha egy-egy közeli hozzátartozómat vesztettem volna el. Normális dolog ez? Tisztában vagyok vele, hogy sokak szemében a művészet és a művészek által előállított dolgok nem többek egyszerű termékeknél, így igazán ezt a fájdalmat sem lesznek képesek sosem átérezni, de nem tudok nem könnyes szemmel gondolni olyan emlékekre, amiket ezeknek az embereknek köszönhetek, még ha csak közvetve is. Pontosan tudom, hogy sokan csak megmosolyogják ezt, de azt is tudom, hogy legalább ennyien át is érzik, amit mondok.

Ha nincsenek lemezek, filmek, könyvek, akkor talán most nem írok ide, nem az a Feleségem, aki, sőt, az is könnyen lehet, hogy én magam sem születek meg, mert a szüleim nem is találkoznak, vagy ha igen, nem szeretnek egymásba. Merész

kijelentések? Természetesen. Mégis ideje lenne felfogni, hogy bizony minden zene, minden film és könyvek. Ezek nélkül az élet lényegesen másabb lenne. És ha ezt megértjük, akkor azt is, hogy Chris nélkül már sosem lesz ugyanolyan a világ. Nagyon sokan leírták az utóbbi napokban, mégsem érzem úgy, hogy sikerült volna megfelelő mértékben hangsúlyozni ezt. Nekem a Temple Of The Dog az a lemez, amit odaadnék bárkinek a kezébe, aki megkérdezi tőlem, mi az a grunge? Ez a lemez Christól zseniális igazán, ahogy a Soundgarden és az Audioslave, vagy a sokat vitatott szólólemezei is. Vártam az új Soundgarden-t, egy új szólóanyagot, még az elhibázott időzítés és okú Audioslave összeborulás okán felsejülő, esetleges új albumot is. Am ezek már soha nem fognak megjelenni.

Rengeteg dolgot tudnék még írni, de szerintem teljesen felesleges. Aki érti, az ennyiből is érti, aki meg nem, az többől sem fogja. Draveczki-Ury Ádám és Pintér Miki írásai beszélnek kicsit helyettem is majd, ezért is kerültek ide. Bassza meg Chris, nem hiszem el, hogy már nem vagy itt nekünk! Vigyázzunk egymásra, figyeljünk oda a másokra, hiszen látjátok, minden csak pár perc figyelmen múlik. Az egész élet. Nélkülük nehezebb lesz, de egymás nélkül meg nem is lehet. Figyeljünk oda, hogy lehessen!

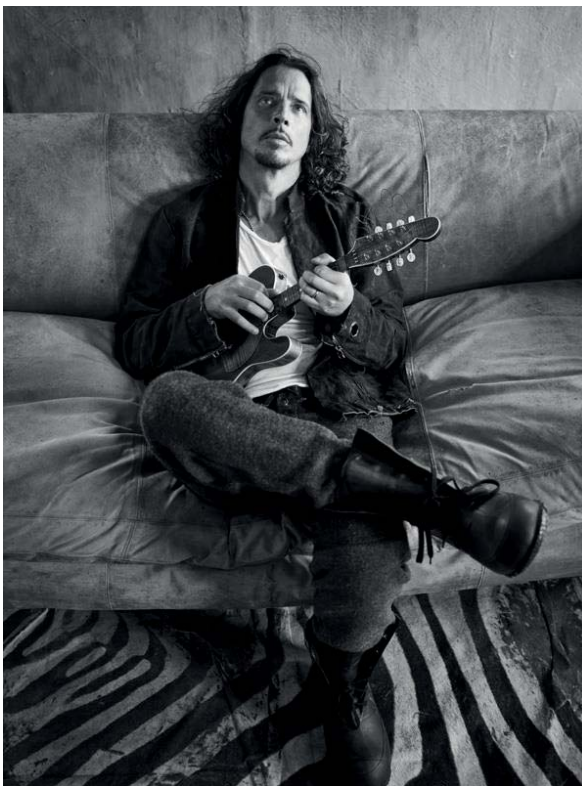
Ricš

1994 augusztusának utolsó napjaiban, a Roosevelttéri sulis évnnyitón ilyesmire fogékony évfolyamtársaimmal – köztük Polgár kollégával – hihetetlen izgatottsággal vesztgettük, mennyire jó az a klip meg az a szám, amit az utóbbi napokban orrba-szájba nyomattak az MTV-n, és tele van elmázolt szereplőkkel, a végén pedig egy fekete lyuk szépen mindenkit magába szippant. 14 éves fejjel az ember nyilván nem gondolt bele, mennyire bizarr, mennyire nem nyilvánvaló darab a Black Hole Sun a csatorna akkori Take That – Ace Of Base – 2Unlimited – Bon Jovi rotációjába ékelve, nem is foglalkoztunk ilyesmikkel. A lényeg annyi volt, hogy a videó – és ezáltal a dal – mellett egyszerűen nem lehetett szó nélkül elmenni. Még úgy sem, hogy a Soundgarden nevét korábban legfeljebb hallomásból ismertem. (Először talán a Guns N' Roses The Spaghetti Incident? feldolgozáslemezeinek borítóján találkozhattam vele, ahol ugye az ő Big Dumb Sex nótájukból emelték át Axlék az „I'm gonna fuck-fuck-fuck-fuck you” zárást a T. Rex-féle Buick Makane-hez.)

Akárhogy is, de egyik barátom az akkori szokásoknak megfelelően még azon a héten megvásárolta a [Superunknown](#) kazettát, és másnapra szépen át is vette nekem. Az album egésze iránt már sokkal visszafogottabban lelkesedtem, mint a klipért: „Hát, nagyon elvont zene...” – mondta, miközben átnyújtotta a Samsung szalagot. Az akkortájt általunk leginkább favorizált csapatokkal, a Gunsszal, az Aerosmithszel, a Metallicával, a Queennel összevetve kétségtelenül igaza volt, viszont miután hazavittem a lemezt, és – valami furcsa okból kifolyólag – a B oldallal kezdve meghallgattam, nekem elsőre bejött. Hazudnék, ha azt állítanám, hogy minden momentumát rögtön értettem, de a Fell On Black Days, a Spoonman, a The Day I Tried To Live, a 4th Of July vagy a Limo Wreck azonnal kedvencek lettek, még hozzá rögtön nagyobbak, mint a Black Hole Sun. Mindebben természetesen óriási szerepet játszott az az őserjű, senki máséhoz nem hasonlítható hang,

amely egyszerre hozta játszi könnyedséggel a legbrutálisabb ordításokat és a legfinomabb, egy életre a lelkedbe égő dallamokat.

A következő hónapokban felfedezett Alice In Chainsszel együtt így aztán a Soundgarden lett a legnagyobb kedvencem a seattle-i színtérről. A barátság csak még tovább mélyült, miután később visszaástam a Louder Than Love-ig, a Badmotorfingerig és a káprázatos [Temple Of The Dog](#)ig. Ugyan Cornell kivételes képességei gyerekfejjel is egyértelműnek tündek, utóbbi lemezek még ennek fényében is meg tudtak döbönteni, és a mai napig úgy gondolom, hogy amit Chris a Times Of Trouble-ben, a Hunger Strike-ban vagy a Slaves And Bulldozersben produkált, az bizony az egyetemes rocknéklés abszolút csúcsteljesítményei közé kívánkozik. És ennek természetesen csak egyik összetevője a kivételes hangterjedelem, mert hozzá hasonló zsigeri, mélyről fakadó szenvedéllyel csupán nagyon kevesen voltak képesek énekelni. Költői, furcsa, lázalom-szerű képekből („Dazed out in a garden bed / With a broken neck lays my broken gift”),

pólókra kívánczozóan ütős sorokból („I'm looking California and feeling Minnesota”) összefűzött szövegeiről pedig akkor még nem is beszéltünk...

A következő évtizedben, ha nem is ugyanannyira, mint a Soundgardenért, de őszintén rajongtam az Audioslave-ért is, ahol még a Rage Against The Machine három hangszeres zsenije is egészen új dimenzióba került attól, hogy egy ilyen kivételes képességű énekes szállt be melléjük. De egyébként mágius hang ide vagy oda, ekkor már nem voltam feltétel nélküli híve mindennek, amit Chris letett az asztalra: első két szólóalbumát ma sem tartom igazán kiemelkedőnek, a [Scream](#)re pedig nyolc év távlatából is szarvashibaként, óriási mellényülásként tekintek. A [King Animal](#) sem feltétlenül klasszikus értékű album, de nem tagadom, nagyon örültem, amikor Cornell végre ismét összeállt Kim Thayilékkal. Még hihetetlenebbnek tűnt, amikor tavaly végre a Temple Of The Dog is elkezdett turnézni, és távlati terveik között Európát emlegették. Addig is vártam a készülő új Soundgardent, és reméltem, hogy előbb-utóbb mindkét formációval elcsípem Christ, erre ugyanis korábban sosem nyílt alkalmam. Ez már sajnos így is marad.

Igazság szerint mindig ezek a derült égből érkező zenésztragédiák sokkolják a legjobban az embert (a részleteket most hagyjuk, hiszen egyelőre nem tudunk semmi biztosat az öngyilkosság pontos körülményeiről). Vértzett a szívem szegény Lemmyért, de az utolsó években mindnyájan pontosan tudtuk, hogy kihozta a maximumot mindenből, és már nem tarthat sokáig a földi pályafutása. Nem szeretnék ízléstelen lenni, de a vele egyívású, főleg hozzá hasonlóan sok mindent magukba tolt zenészeknél most már tényleg, szó szerint minden nap benne van a pakliban, hogy távoznak, mi pedig mellbevágó gyász hírekre ébredünk. Arra viszont, hogy Chris Cornell mindössze 52 évesen, csak úgy a semmiből, tele előre beharangozott projektekkel meghal egy verőfényes csütörtöki napon, senki sem számított. Mentálisan és fizikailag is rendesen lezsibbadtam, amikor szembesültem a hírrel, de igazság szerint még most, a dolog felett valamelyest napirendre térve is hihetetlennek tűnik, hogy nincs többé. Talán a Soundgarden jellegzetes, képeket festő megközelítésének köszönhető, hogy hihetetlenül intenzíven maradtak meg bennem bizonyos – egyébként tök banális – pillanatok, amikor a zenéjüket hallgattam. Egy elsötétített szobás, tizenéves transz a viczorogva végiglégriffelt Outshineddal. Egy út reggel a suliba, amikor megszólal a walkmanben a Mailman, és úgy érzem, ott, a 9-es buszon is a világ királya vagyok. Egy leírhatatlanul pocsek nap, amikor valamiért pont a Temple Of The Dog-lemezt teszem fel, hátha még rosszabb kedvem lesz, de a Wooden Jesusnál mégis úgy kezdem érezni, hogy van fény az alagút végén. És mind közül a legintenzívebb emlék: 17 évesen, néhány minden szempontból tökéletes nap után jövök haza vonattal a Balatonról, kihajolok az ablakból, nézem az elsuhanó, végeláthatatlan mezőket a negyven fokban, lusta délutáni napsütésben, miközben szól a Fresh Tendrils. „Give me little bits of more than I can take” – és abban a pillanatban nincs nálam elégedettebb ember a földkerekségen.

Már csak azért a pár percért is örökké hálás leszek Chris Cornellnek.

Draveczi-Ury Ádám

(Az írás eredetileg a Shockmagazin.hu oldalán jelent meg, a szerkesztőség Chris Cornell-ről írt megemlékezésében. Köszönjük, hogy kölcsönvehettük.)

A Sportalshow-n, 07. 21-én, 17:00-tól Pintér Miki és Ricš beszélget Chrísról a Dumasarok színpadon!

„Te sírsz?” – Chris Cornell emlékére

A nap, amikor a világ megszűnt többé ugyanaz lenni.

„Chris Cornell... meghalt” – mondtam a feleségemnek a telefonba.

„Nem igaz” – válaszolta a döbrentől elcsukló hangon. Hosszú pillanatok teltek el, de egyikőnk sem folytatta. Valójában én következtem volna, de nem jött ki hang a torkomon.

„Te sírsz?” – törte meg a csendet a döbbenettől elbizonytalanodva.

Még sohasem látott sírni.

Pár perccel korábban még egy megbeszélésen ültem Párizs közelében, egy valószínűtlenül csendes, idilli kastély vadásztermében. Előző este Massimo kollégával – mindkettőnk nagy meglepedésére – végigduetteztük a Blacket, a Crazy Mary-t és a Last Kiss-t a karaoke teremben, a magyar különítménnyel meg a Where Did You Sleep Last Nightot a teraszon. Plusz persze az Egyszerű dalt vagy háromszor, mert az ugyebár soha nem maradhat ki, ha előkerül egy gitár valahonnan.

Akkor már negyedik napja dolgoztunk a világ megmentésén, de a negyedik napon már egyáltalán nem vagy olyan éles, a kezdeti figyelem ilyenkor hajlamos odébb állni. A levegő alig mozgott, a szélesre tárt erkélyajtókon keresztül teljesen észrevétlenül költözött be a határtalan nyugalom és békesség az épület ódon falai közé. Egyetlen, de tényleg csak egyetlen pillanatra néztem rá az átkozott telefon kijelzőjére. Arra a piros kis egyesre, a kék-fehér ikon jobb felső sarkában.

„Istenem” – szakadt ki mindenféle kontroll nélkül belőlem. Úgy éreztem, hogy azonnal ki kell mennem a levegőre. Először csak egy magyar nyelvű linket kaptam, aztán láttam, hogy a Guardian is lehozta. Szinte azonnal tárcsáztam.

„Chris Cornell... meghalt” – mondtam a feleségemnek a telefonba.

A délután hosszú volt, de a repülőút még inkább. Arra gondoltam, hogy ott jobb lesz talán, mert írok majd a reptéri váróban, az segít. De nem ment. Képtelen voltam összefűzni és értelmes mondatokká formálni a gondolataimat. Mire hazaértem, hajnali egy óra is elmúlt. Már csak az éjjeli lámpa halványan pislákoló fénye bámulta az éjjeli ismétléseket a nappaliban. A gyerekek a szobájukban, a feleségem békésen aludt a kanapén. Ott nyomta el az álmot. Ott várt rám. Várta, hogy öt nap után hazaérjek.

Odaültem mellé, de nem ébredt fel.

Akkor láttam csak meg.

Egy Chris Cornell póló volt rajta.

Tudtam, hogy legalább annyira miattam vette fel, mint Chris miatt. Így volt velem, így osztozott a fájdalomban addig, amíg távol voltam. Azt hittem, hogy a szívem megszakad.

Az arcomat a kezembe tettem.

„Igen, sírok” – sóhajtottam a félhomályban magam elé.

A világ megszűnt többé ugyanaz lenni.

Isten veled, Chris!

Pintér Miklós

(Az írás eredetileg a Grungery.hu oldalon jelent meg.

Köszönjük, hogy kölcsönvehettük.)

Te is fiam, Chester?

Villog a kurzor órák óta. Chrisnél emlékszem, fogalmam sem volt, hogy fogjak hozzá, mit írjak és hogyan. Amit Pintér Miki a Grungery-n és Draveczi-Ury Ádám a Shockmagazinon leírt, abban minden benne volt, de éreztem, hogy belepusztulok, ha nem írom le, amiket gondolok. Fájt írni, de szükségem volt rá. Itthon napok óta nyomasztottam Chris-el a feleségemet (Ő nem annyira ismerte, csak néhány dalt általam), de tűrte, mert látta, hogy mennyire megvisel. Most ugyanez van.

Azon a csütörtök estén álltam és nem akartam elhinni, amikor az Index applikációja jelzett:

RENDKÍVÜLI: Megölte magát a Linkin Park énekese!

Azt hittem ott helyben, a fesztivál kapujában elsirom magam. Szinte napra pontosan egy évvel Fritz után, szintén a Sportalshow első napján. Pár hónappal Chris után. Miért? Nem akartam elhinni. Idén már másodszer könnyögtem magamban, hogy hoax legyen. De nem az. Nem is tudtam, mit osszak meg és hogyan, de valamit kellett. Még most sem teljesen hiszem el... Órákat vártam, kavargtam bennem a gondolatok. Bementem a raktárba, a csempébe öklöztem, fejelgettem a falat és potyogni kezdtek a könnyeim. Mi a fasz van már itt? De tényleg?! Hiába telt el egy hónap, hiába temették el, még most is annyira szürreális ez az egész, hogy bízom benne, ez a legkomplexebb rémálmom eddig életemben.

Chester és én haverok voltunk. Sosem találkoztunk, sosem beszéltünk egymással, sosem leveleztünk, de mégis így éreztem ott, akkor, abban a pillanatban, a hírt olvasva. Túlságosan sok közös pont van az életünkben, amit most nem feltétlenül akarok itt taglalni, de ahhoz elég erősek, hogy így és ezt érezzem tőle. *Cikkünk folyamatosan frissül!* Na, akkor még van remény, hogy az egész csak egy kibaszott groteszk vicc legyen. De nem az. Mindenki kiírja, mindenki kiteszi, mindenki posztolja. Nehéz, egyre nehezebb az érzés. Innom kell, kicsit ki is ütöm magam...

Másnap enyhe részeg szájjal ébredek, a hotelszobai ágy kényelmes, de mégsem a sajátom. Beállok a tus alá, és hagyom, hogy józanítóan folyjon rám a hűvös vízpermet. Kavarnak bennem a gondolatok, érteni és megérteni, elfogadni és elengedni szeretném, ami történt, de elképesztően nehéz. Érdekes, de nem kezdek el vádaskodni, mint a legtöbben. Meg sem fordul a fejemben, hogy az Ő anyagi is ismertségi háttérével könnyű élete lehetett... Nem kezdek el undok módon kiabálni, hogy milyen gyáva volt, hogy ezt tette. Hogy miért nem? Egyszerű...

Egy apró porszem vagyok a gépezetben, egy olyan pici pont a hétmilliárd ember között, amit kicsit nehéz is megérteni talán. Ennek ellenére nehezen megyek úgy végig az utcán a szülővárosomban, vagy megyek el egy koncertre, hogy valaki ne szólítson meg, tegye fel a kérdéseit, üdvözljön, vagy hasonlók. Vannak napok, amikor az emberfia ezt nehezen éli meg, hiába jelent rengeteget az, amikor egy-egy kedves szó, mondat, gesztus megmutatja, hogy az egyszeri újságíró is hozzásegíti az Olvasókat egy-egy boldog pillanathoz, élményhez. Nem tudok ezért eléggé hálás lenni Nektek, akik most is olvastok és talán már köszöntetek meg cikket, interjút, bármit. Viszont azokon a napokon, amikor nem akarunk embert látni, csak azt a bizonyos 5 Minutes Alone-t akarjuk, akkor még ez sem tud igazán jól esni. Ismétlem: én Chesterhez képest olyannyira senki

vagyok, hogy nincs is rá megfelelő hasonlat. Ha még nem esett le, hogy jön ez ide, akkor most gondold bele: én azért kényelmesen el tudok menni a boltba macinaciban venni két liter tejet és egy kiló kenyeret. Ő, Ők nem tudnak. Nekik nem jut öt perc egyedül. Eszembe jut, amikor Eddie Vedder segített egy srácnak, mire elkezdte százával kapni a leveleket, hogy nekik is segítsen... Elképesztően nyomasztó és fojtogató érzés lehet...

Chester és a Linkin Park akkor és ott valami döbbenetes hatással volt rám és azokra, akik akkor voltak 12-16 évesek, és persze az idősebbekre is, ha kellően nyitott fülekkel jártak. Olyat adott számunkra a zenekar, néhány kortársával együtt, amit azóta sem tudott senki. Ők ráadásul elképesztően nagyra nőttek, elképesztően gyorsan. És bár a szoros kapcsolat valahol a Minutes To Midnight megjelenésének idején megszakadt, a korai lemezekért később is rajongtam. Amikor a The Hunting Party megjelent leesett állal estem újra szerelembe és rajongtam ugyanúgy, mint régen. Úgy hozta meg a nosztalgiát, hogy nem másolta magát. Imádom a mai napig is. Amikor közeledett a One More Light, pontosabban amikor kijött a Heavy én is felhúztam a szemöldököm, viszont nem tudtam nem imádni

a lemezt. A még hűvös reggelek, de már meleg nappalok tökéletes hallgatnivalója volt, és akkor még nem okoztak bizonyos dalok sírógörcsöt... Képtelen voltam nem szeretni ezt a lemezt, és bár megbarátkoztam a három korábban nem különösebben kedvelt albummal is, mégis az utolsó kettőt hallgattam a legtöbbit mostanában. (Most is a Hunting és a One More Light megy...) A többit egyszerűen nem tudom megemészteni most. Talán attól félek, hogy a történet fényében máshogy csapódnának le és velük együtt a fiatalságunk is meghalna kicsit, vagy menthetetlenül megkopna. Nem akarom. Félek. Nincs rá jobb szó.

Lassacskán kiderül, hogy az általunk kvázi Isteneknek gondolt idolkaink is csak emberek és esendőek. Olvastam az összeesküvés-elméleteket, miszerint Chris Cornell-t és Chester-t is megölték. Lehet, hiszen manapság bármi megtörténhet, mondja az egyik blogger. Nekem is volt egy rémképem: Talán nem Chester volt az utolsó. (Nyilván nem, de most nem a természetesen öregedésre gondolok.) Valahogy túlzottan egybefüggnek a dolgok: leakciózott lemezek már másnap, a halálhír után pár órával akciósan rendelhető diszkográfia, stb. Lehet, hogy lesz még 5-10 ilyen sztár, aztán kiderül, mind ugyanazt a kísérleti gyógyszert szedte. Ugyanez a pszichomókus kezelte őket, vagy csak ugyanez volt a golfedzőjük. (Vagy csak hazamentek, nem?) Sosem fogjuk megtudni. Bár a gyilkosságot elég merész feltételezésnek tartom, egy kapcsot mégis látok a két eset között, azon túlmenően, hogy barátok voltak és Bennington Cornell születésnapján vetett véget életének: Mindketten egy-egy elbaszott generáció gyermekei voltak. A grunge-nemzedék volt az, akinek a szülei rájöttek: az Amerikai-álom nem létezik. A vietnámi veteránokat éppen csak nem köpték le, a keserűség a szülőkön keresztül beleivódott a gyerekekbe. Azokba a gyerekekbe, akik aztán mehetek harcolni az Öböl-háborúba, hogy aztán ugyanolyan meg nem becsült, poszttraumás stresszben szenvedő szülőként

neveljenek érzelmileg szinte gyárilag sérült gyerekeket. Meg is lett az eredménye. Ez lett a (jobb híján nevezzük így,) nu-metal-nemzedék, vagyis mi. Bár itthon mi könnyebb helyzetben vagyunk, hiszen a szüleink nem veteránok, a (poszt-)kommunizmus sem kevésbé ártalmas szenny, ami utána jött szintén nem hozott megváltást, mi pedig megláttuk, hogy a fene nagy szabadság és a tejjel-mézzel folyó kánaán itt és most számunkra (még) nem elérhető. (Talán leszünk annyira erősek, hogy a gyermekeinket úgy neveljük, ahogy mi is szeretnénk volna, hogy felnőhessünk...) Ez a velünk született búval baszottság pedig nehezen akar begyógyulni. Ahogy a bálványaink elmennek, csak egyre nehezebb lesz az öngyógyítás.

Chester elment. Lassan, de biztosan talán felfogom, felfogjuk, és rádöbbenünk: tényleg egy perc az élet. Kezemben a VOLT-jegyekkel azt mondtam, majd megnézem Őket, amikor visszajönnek önállóan és továbbadtam őket. Egy újabb strigula a listán, amin szerepel Joe Cocker, James Brown, a Gotthard (vagyis Steve Lee), stb. Sok-sok rossz döntés. Folyamatosan azt tanította nekünk ez a (zenész)generáció, hogy kezdünk el élni, hiszen lázadók vagyunk. Lázadók, akik hozzák az igazi Szép Új Világot és végre ledől a Nagy Testvér. Ehelyett passzív barmok vagyunk továbbra is, és beledőfjük a kést bálványainkba. (Innen a cím is...) Követeljük vissza az elkárhozott tinikorunkat, ha nem olyan az új lemez, amilyenek a bennünk szunnyadó nagyszájú tizenhatéves elképzelte, miközben mi sem maradtunk ugyanazok, legfeljebb ezzel áztatjuk magunkat. Az a helyzet, hogy már Jacoby Shadix is megénekelte: I have become everything I never wanted to be. Üvöltve tagadjuk, pedig ez nem rossz. Éppen ellenkezőleg. Sosem akartunk a szüleik kispolgári életét élni, mégis azt tesszük. Ám ezt élhetnének úgyis, ahogy Nekik kellett volna, megmutatva, hogy nem csak a pofánk nagy, hanem tényleg tudjuk jobban csinálni. Mert tudjuk, hiszek benne.

Chester elment. Olyan úrt hagyott számunkra maga után, amit betölteni képtelenség. Valamiért úgy érzem, hogy a Linkin Park menni fog tovább, és mi örülni fogunk ennek. Nem, nem lesz olyan, hogy méltó utód, de ha már változást hoz az élet, akkor vágjunk hozzá jó képet, és fogadjuk el. A változás jó. Az augusztus reggeli hűvös is azért jó, mert végre felveheted a kedvenc pulcsid, amire egy hete még undorral gondoltál, de most jól esik a puhasága. Kicsit ilyen lesz majd elmenni egy LP koncertre, ha lesz még. Tudod: ha bosszant, hogy esik, hideg van, attól még így van. Fogadd el. Ahogy azt is, hogy Chester elment, tényleg. Töröld le a könnyeid, embereld meg magad, kapszold be a kedvenc LP albumod és sétálj egyet hajnalban. Ha pedig nem tudod abbahagyni a sírást, hát sírj csak. A könnyek végén is csak mosoly van, hidd el. Ha pedig nem találsz a mosolyt, szólj. Akár nekem, akár másnak, de szólj. Figyeljünk egymásra. Ez a legfontosabb. Mindig van kiút és mindig van segítség. Csak kérned kell...

Isten Veled, Chester. Most még van egy kis harag, de ettől még haverok maradunk, örökre. Hiányzol, és fogsz is.

Linkin Park: One More Light (2017)

Az egészen biztos, hogy a Linkin Parknál kevés megosztóbb zenekar van és volt. Amikor először elkezdték szellőztetni az új lemez készültét, elgondolkodtam: vajon a The Hunting Party korongon hallható harapósabb hangvétel dominál majd, vagy az a maszatolás, langyos semmi, ami az előtte lévő három (Minutes To Midnight, A Thousand Suns, Living Things) lemezt jellemezte. Nos, bizonyára akit érdekel még 2017-ben ez a banda, az már belehallgatott az előzetesekbe és pontosan tudja a választ: egyik sem.

Sosem voltam ez a demok még jók voltak típus, de a Linkin Park pontosan az a banda volt nálam, akinek első két albuma számomra etalon, majd utána bizony kellett Nekik 10 év, mire egy olyan lemezt voltak képesek produkálni, amit képes voltam jó érzéssel végighallgatni és szeretni. Az előzetesek alapján abban biztos voltam, hogy nem nagyon lesz középút: imádni, vagy utálni fogom ezt a lemezt. Hogy miért is merült fel az előbbi opció? Nagyon egyszerű a válasz: nagyon tudom szeretni a jó és igényes popzenét. (Hatalmas Take That fan vagyok, a countrypop mániámról már nem is beszélve.) Míg a Heavy nem feltétlenül engedte azt sejtetni, amilyen a 10 dal valóban, addig a Good Goodbye például abszolút szerelem volt első hallásra. Ezen a lemezen egy hang rock sincsen szinte, mindössze a dallamokban köszön vissza egy-egy ismerős hangszor, de a torzító egyetlen egyszer sem kerül elő a számokban. Sőt, meg merem kockáztatni, hogy élőben sem vehető biztosra majd a jelenléte az album dalainál. Arra azonban nagyobb összegben mernék fogadni, hogy e tíz tétel legalább fele bekerül majd a setlistbe az ideiturné.

Nos, de hogy essen szó kicsit a dalokról, mert bizony lehet itt bármilyen palotaforradalmat kreálni és árulást kiáltani, dalok bizony vannak, méghozzá jók. A lemeze került 10 dalból nálam alaphangon 8 méregerős és a maradék kettő sem rossz, csak éppen a többihez képest gyengébb. Ami alátámasztja a kijelentésem, miszerint igenis jók ezek a tételek, az nem más, mint az, hogy a lemez legnagyobb slágere, a Talking To Myself, vagy a már említett Good Goodbye egy egészen más hangszerezésben is ütne (igen, talán még nagyobb is), de a Battle Symphony, van a Halfway Right egy akusztikus aláfestéssel simán elmenne akár még egy Poison lírának is, ha egy kicsit messzebbre kalandozunk ezzel a gondolattal. Amit még mindenképpen kiemelnék, az a lemezt záró Sharp Edges, ami olyan lüktetéssel bír, hogy nem tudom nem újraindítani az albumot. Igazából minden egyes számban van olyan, ami miatt megemlíthetném, de inkább azt mondom: tegyetek vele egy próbát. Ha valaha is volt olyan mainstream pop dal, ami tetszett (Justin Timberlake, Timbaland, ilyesmi), akkor szerintem nem is tudtok nagyot tévedni vele. Chester olyannyira remek formában van, hogy kvázi a hangja megmentené a lemezt akkor is, ha esetleg nem jó. És ez miért bizonyíték? Mert más hangszerezésben szerintem ember nem lenne, aki ne ölelné keblére a One More Light-ot.

Baromi nehéz megfejtetni, hogy ez a lemez most Linkin Park-e, vagy sem? A mérleg egyik serpenyőjében ott van Chester Bennington nyilatkozata, miszerint haladni kellene a korrall, igényekkel és elfogadni, hogy most ez a Linkin Park, míg a másikban meg ott van a Hibrid Theory, a Meteora és a The Hunting Party. Mondjuk azt, hogy ez Chester LP néven kiadott szólólemeze, ami egy remek pop album. Ha képesek vagyunk ehhez így hozzáállni, akkor nagyon jól fog telni ez a 35 perc. Azt nem állítom, hogy bármilyek dal is válhat róla annyira ikonikussá, mint mondjuk az In The End, vagy a One Step Closer, de ettől még azt is kár lenne rászútni, hogy ez a lemez szar. Ugyanis nem az, közel sem. Sőt. – Ric\$

Lauer Gábor: Út sehová - Hét kis döfés (Szerzői kiadás/Underground kiadó - 2017)

Nem kis meglepetésként ért, amikor megláttam, hogy a Tirpunk (ma TimeBomb) gitáros Tim, azaz Lauer Gábor könyvet írt. Igazából nincs a meglepetésnek különösebb oka, hiszen Gábor dalszövegileg is mindig fífikás és nagyon jó szösszeneteket írt, de azért a próza mégis más. Kíváncsi voltam, mégis mire számíthatok, hát elolvastam a könyvét. Az Út sehová egy novelláskötet, ami hét írás tartalmaz. Ezek között van olyan, ami tényleg csak pár oldalas írás, viszont van, ami már-már kisregény terjedelmű. Az összkép is elég vegyes, mert bár felfűzhetőek az írások egy irányvonalra, ugyanis hangulatilag egyiket sem mondanám könnyedebb darabnak, mégis elég eklektikus a felhozatal műfajilag, ami határozottan előnyére válik a kötetnek. Azt már az első, határozottan horrorisztikus írásnál megállapítottam: Tim tud írni. Nincs ezen mit kertetni, vagy kifogásokat keresni: abszolút ért hozzá, hogy hangulatot teremtsen és úgy játsszon a szavakkal, hogy akarjuk tovább olvasni a sztorit és esetleg a bőrünkön érezzük mondjuk a fogorvosi rendelő fojtogató atmoszféráját. (Nekem ez egyébként is régi parám.) Mind a földhöz ragadt, mind pedig a kicsit elszállósabb írások olyanok, amikben nehezen tudnék kivetnivalót találni. Igen, persze hogy vannak esetleges hibák, néhol picit kiszámítható végkifejlet és hasonlók, de egyik sem olyan, ami levonna ezek értékéből. Minden sztori út, van, ami kifejezetten emlékezetes marad (Fullánk), de olyan nincs, amire azt mondanám: nem fájna a hiánya, nyugodtan kimaradhatott volna.

Természetesen egy debütáló kötetnél az ember elkezd latolgatni, vajon kik hatottak a művészre? Szerintem ha nagyon akarunk, találhatunk rengeteg lehetséges nevet, de az a két úr, akit én egyértelműen felfedezni véltem, mint hatást és nem mint "eredetit", az Stephen King és Dean R. Koontz. Nem is tudom, hogy mondtam-e valaha hazai író által elkövetett műre, hogy ezen bizony érezhető a King-féle iskola? Szerintem még nem. A hatás elsősorban nem is abban mutatkozik meg, ahogy Tim írja a sztorikat, hanem abban, amilyenek ezek. Sokszor éreztem, hogy hasonló hangulat fogott el, mint amikor e két nagy Öreg felvázolja, hogy mi is az ábra. Ez számomra mindenképpen jó jel. Az pedig különösen, hogy emellett Lauer Úrnak bizony érezhetően van saját stílusa, vagy legalábbis erre való törekvése mindenképpen, ami kétség kívül üdvözlendő.

Nem állítom, hogy az Út sehová hibátlan, mert attól azért messze van, azt viszont igen, hogy az egyik legjobb debütálás, amit hazai írótól olvastam mostanában. Ha szereted a rövid, de hatásos sztorikat, némi nyomasztó borzongást, akkor a legjobb helyen jársz. Ez a Hét kis döfés Téged is eltalál majd, azt garantálom.

Ric\$

Tim és Ric\$ a Sportalshow-n, 07. 22-én, 17:00-tól beszélget az Út sehová kötetéről a Dumasarok színpadon! ☺

Sunset: We Are Eternity (2017)

Végre elkészült a budapesti Sunset is a bemutatkozó nagylemezével. Emlékszem, közel két éve mondtam, hogy nagyon kéne már egy nagylemez a csapattól, most pedig meg is érkezett a 10 friss szerzemény, melyet a márciusi HammerWorld

újsággal együtt kézhez is kaptál, tehát tessék csak nyugodtan berakni és meghallgatni a lemezt a kritika mellé!

A Sunset modern metalt játszik, legalábbis így aposztrofálják magukat az arckönyv-oldalukon, de szerintem azért nem ennyire egyértelmű az, amit a csapat csinál. Kétségkívül ez a megjelölés áll hozzá a legközelebb, de szerintem sokkal több is van bennük ennél. Örömmel üdvözöltem, hogy a Szívroham EP-n magyarra váltottak, viszont most legalább annyira természetesnek hatott, hogy a We Are Eternity dalait angolul hallgatom. (Ráadásul úgy, hogy szerintem nincs az a laikus, aki megmondaná elsőre, hogy a Sunset egy hazai csapat.) Ez a 10 dal olyannyira egyben van, olyannyira kidolgozott, hogy simán tudnék szuperlatívuszokban lelkesedni a lemezről, mindössze azért nem fogom megtenni, mert azért a szívem mélyén tudom, hogy nem lett hibátlan ez a lemez.

Ugyan az ősszel kidobott magyar nyelvű Spirális hanyatlás elég jó irányt sejtetett, mégis igazán akkor jött meg a lelkesedésem, amikor a Motivator klipje kijött. Az erős Papa Roach-ízekkel rendelkező dal hallatán csak lestem, hogy micsoda dallamok jönnek elő Hunyadi úr torkából és a szöveg is erősebb, mint korábban bármikor. Érdekes, hogy míg a magyar nyelvű dalokat hallva más hatásokat hallok, vagyis inkább más feelinget. Az angolok nekem néhol inkább a BMTH-t jutatták eszembe, és Jacoby-ékat. Több dalnál is olyan feeling-et éreztem, mint a PR hallgatása közben. (Kb. a Getting Away lemeztől mostanáig.) Fontos, hogy ne másolatra gondolj, csak valahogy sikerült elkapni azt a dallam érzésvilágot, de sikerült is annyira a saját képükre formálni, hogy ne azon járjon a buksink, hogy mire hasonlított ez, hanem azon, hogy milyen jók is ezek a dalok? A hangzás eszméletlenül penge lett. Gond nélkül letehető a kinti nagyok cuccai mellé, ami nem csak abban nyilvánul meg, hogy minden hangszer tisztán és jól eltalált sounddal szól, hanem hogy az arányok is tökéletesen illeszkednek a dalokhoz. Érdekes például, hogy a magyar dal sokkal szöveg és ének-központúbb keverést kapott, mint a többi dal. 7-8 hallgatás után is azt érzem, hogy ennél talán nem is szólhatna jobban az anyag. Már csak az a kérdés: élőben sikerül-e hasonló hangzást elérnie a srácoknak?

Az előzeteseken kívüli 8 dal között vannak dalok, amik már elsőre, azonnal hatnak, vannak, amik lassabban érnek, de végül szerintem nem marad olyan, amivel kapcsolatban elégedetlen lennék. A hangszeres játék kifejezetten impozáns, vannak nagyon jól eltalált gitárszólók is. A Human-é például libabőr, nem csak technikailag van jól elkapva, hanem mindenhogyan. Gondolkodtam, hogy van-e értelme dalonként elemezgetni a korongot, de minden alkalommal oda lyukadok ki, hogy nincs. Túlságosan egységes, egyforma minőségű ez a 10 dal. Ugyan Ádám azt mondta, valószínűleg több magyar nyelvű dal lesz rajta, most azt mondom: nem baj, hogy csak ez az egy van. Ez a zene angolul szólal meg igazán.

A tavasz egyik kellemes meglepetése a Sunset lemeze, még azzal együtt is, hogy azt vártam tőle, amit kaptam. Talán pont ezért nem adok maximális pontszámot, pedig nagyon jónak gondolom a lemezt, de valamiért úgy érzem, hogy "csak" egy kilences fér bele. Remélem, hogy többet látom Őket a színpadon és a következő lemez gyorsabban elkészül majd. Sokan fogunk hallani róluk, valami azt súgja. 9 pont **Ne feledjétek: a Sunset fellép a Sportalshow 2017 első, csütörtöki napján, 07. 20-án! Ott találkozunk!** ☺

Halloween – Kell, vagy nem?

A Halloween nagyon érdekes és megosztó dolog idehaza. Az én meglátásom az, hogy mi mindent elutasítunk, ami egy kicsit is pozitív, vagy van pozitív áthallása. Megtaláljuk a módját és a miértjét, hogy utálhassuk. Lopták, másról szólt, a virágosok találták, blablaba. Én szeretem, sőt, imádom ezt a szirupos, giccses, amcsi Halloween-t. Miért? Bemutatok Nektek egy lemezt és egy filmet, amit meghallgatva/megnézve lehet Ti is megszeretitek! Hajrá, hajrá, hajrá! ☺

Rob Zombie's Halloween Hootenanny (1998)

A Halloween egy eléggé vitatott ünnep idehaza ugyebár, de tegyük fel, hogy egy ilyen című cikket el sem kezd olvasni az, akinek baja van vele. Ha azonban mégis bajod van, vagy itt az a pont, amikor megkérlek, hogy lapozz tovább, vagy pedig olvass csak tovább, hátha megjön az eszed!

Rob Zombie-ról tudjuk, hogy

elkötelezett horror-fanatikus, és ráadásul a zenéje is erre épül, ám évekkel az első rendezése előtt, és még jóval a Halloween-remakeje előtt készített egy válogatáslemezt a kedves dalaiból, amik az ünnephez kötődnek, megspékelve egy saját számával. Ez igazából egy olyan válogatás, amin van psychobilly, surf rock, punk, és sok-sok horror-feeling. Egyetlen pillanatnyi metal sincs, így akit megtéveszt a borítón Rob Bácsi neve, az csúnyán lyukra futhat. Először, amikor még mindenféle háttérinfó nélkül, letöltött verzióban hozzájutottam, anélkül, hogy tudtam volna, ez nem egy Zombie sorlemez, igencsak elcsodálkoztam rajta. Aztán persze mikor leesett, hogy ez itt most valami teljesen más, akkor elkezdett bekúszni a bőröm alá úgymond az egész.

Akkoriban én is simán elintéztem annyival a Halloween-t, hogy a klasszikus horror jó, a kamu amcsi baromkodást meg hagyjuk már, kit érdekel? Aztán valahogy egyre többször kaptam elő ezt a dalcsoportot és egy ködös októberi reggelen annyira magával ragadott, hogy teljesen rákattantam, ahogy magára az ünnepre is.

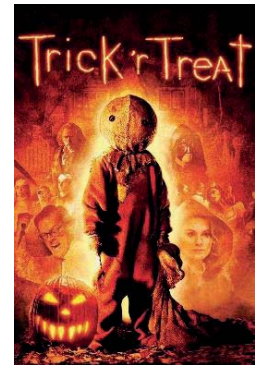
A válogatás Zacherle bevezetőjével kezdődik, és az Ő hangjával is végződik. Ő egyébként egy a tengerentúlon híres tévés/rádiós/horror színész volt, aki tavaly hunyt el. Ezek után indul az igazi zene-bona, méghozzá rögtön a Rob Zombie-val kiegészült Ghostly Ones Halloween című dalával. Innentől pedig sorjázunk a partydalok, ugyanis ez a dalcsoport abszolút abban a szellemben készült, hogy egy klasszikus jelmezes összejövetel tökéletes háttérzenéje legyen. Nem akarok dalonként elemezgetni, hiszen még azon túlmenően is, hogy volt olyan előadó, akinek az itteni számaa miatt lettem fanja (pl. The Ghostly Ones), akadnak olyan tételek, amiket máshol hallva is rajonganék. Ilyen többek között a Satan's Pilgrim Gravewalk-ja, a Reverend Horton Heat The Halloween Dance-e, a Swingin' Neckbreakers No Costume, No Candy-je, vagy az Amazing Crowns Little Demon-ja. Talán a címekből is kitűnik, ami eddig is sejthető volt: itt javarészt a szövegekben is a horror és a vicces borzongás a téma. Mivel stílusra is kellőképpen eklektikus, de javarészt táncolható darabokkal van dolgunk, simán feltehetjük a buliban anélkül, hogy attól kellene félnünk, megakasztja a hangulatot! Nem szaporítom tovább, mert tényleg semmi értelme nincs, egyetlen dolog a lényeg: ennek az albumnak minden valamire való Halloween-partyban ott a helye és legalább egyszer le kell pörögnie. Addig kérlek Te se mondd, hogy nem csíped a Halloween-t, amíg legalább egyszer nem hallgattad meg ezt a lemezt! Nálam általában október elejétől pörög november elejéig!

Adsz vagy kapsz (Trick r Treat - 2008)

Sokat gondolkodtam, hogy mi legyen az a film, amit ajánlok Nektek a Halloween Hootenanny mellé, de aztán rájöttem, hogy ha kifejezetten az ünnephez javaslok, akkor csakis az Adsz vagy kapsz jöhet szóba. Ez az igazán giccses, néhol egy csipetnyi humorral fűszerezett horror-antológia tökéletes másfél óra erre az estére.

Sztori: Október 31-e, Halloween a boszorkányok és szellemek ünnepe. A felnőttek tölklámpásokat faragnak, a gyerekek maskarába öltözve járják a

házakat és azt mondogatják: Adsz vagy kapsz! A tulaj pedig, ha nem akarja, hogy rohadt paradicsommal dobálják meg a házát, édességgel kedveskedik nekik. Az ünnep alkalmából négy rémmese elevenedik meg. Az egyikből kiderül, hogy a középiskola igazgatója elvetemült sorozatgyilkos, a másik a Piroska és a farkas sajátságos változata. A harmadik helyi legendát idéz, míg a negyedik az öregember bűnhődését mutatja be, amiért nem adott cukrot a Halloweenkor kopogtató gyerkőcöknek.

A film: Amikor a bevezetőben azt mondtam, hogy giccses, akkor teljesen komolyan is gondoltam. Ugyanis az Adsz vagy kapsz pontosan abban a szirupos, giccses, fellengzősen csillogós köntösben tárja elénk a Halloween-t, ahogy az amerikai filmek általában. Nyilván szükséges, hogy valamennyire szimpatizálj ezzel az eseménnyel, különben a film a lehető legkevésbé sem fog működni. Amikor nekiültem, fogalmam sem volt róla, hogy ez egy kis antológia-mozi, vagyis hogy több kisebb történetből áll össze. Valahogy mindig is kedveltem az ilyeneket. Anno megvesztem a tipikus B-horrorokért, mint a Mesék a Kriptából, vagy a Történetek a sötét oldalról, Rémmesék és társai. Itt az külön plusz, hogy a végén azért van kapcsolódás a négy rész között. Nagyon kíváncsi voltam, hogy mennyire lesz félelmetes ez a film, hiszen szerintem a Halloween nem is annyira a rettegésről szól, inkább a viccesen-megijedésről. Nos, pontosan ezt kapjuk ettől a filmtől! Van benne minden, amire csak vágyhatunk egy ilyen mozi kapcsán: tölklámpások, vérfarkasok, boszorkányok, egy csipetnyi erotika... Emellett a rendezés és a színészek teljesen rendben vannak, és bár nem véletlenül került el az Oscar-jelölést, azért több díjat is bezsebelte. (Pl. Fangoria-díj.) Teljesen megérdemelten. Amennyire tartottam tőle elsőre, annyira magával ragadott az Adsz vagy kapsz. Nagyon hálás is vagyok érte Balázs barátomnak, hogy rábeszélte anno. Most már ott van a kötelező Halloween-mozik között! Idén tuti ezt nézzük!

HALLOWEEN

a Puzzle Barban

halloweeni koktélok

Jelmez verseny

értékes nyeremények

őszi forrócsoki ízek

...részletek Facebookon!

október 27.

facebook.com/puzzlebar.esztergom

Fizek Zoli, egy Sportlósó törzsvendég gondolatai:

Sziasztok, magamat az Esztergom környékieknek biztosan nem kell bemutatnom, azért megteszem. Fizek Zoltánnak hívnak és már több mint 41 éve élek itt Esztergomban és környékén. Hogy miért is írom ide, éppen ide ezeket a sorokat? A Fanzine alapvetően egy rockzenével foglalkozó újság. Igaz a rockzene közel áll hozzám, de én magam sosem zenéltem. Vannak zenész barátaim, számos olyan zenekar amelyek idén Esztergomban is játszottak a kedvenceim közt vannak. Például az újság lapjain szereplő Fish! zenekar. Akikkel egy különleges hobbi köt össze. A jégkorong. Most egy más

minőségben vagyok itt és szeretnék bemutatkozni nektek egy másik oldalamról. Azt tudjátok, hogy a sportok közel állnak hozzám hiszen több mint 20 évig judoztam és a környéken edzősködtem is. A jelen írásnak a sporthoz csak szőr mentén lesz köze. Jó pár éve a judo mellett újabb szerelem lépett be az életembe az amerikai football személyében. Egy baráti társasággal elkezdünk egy tematikus oldalt szerkeszteni. Ez a Steelers.hu. Ez a csapat immár 7 éve foglalkozik azzal, hogy minden októberben egy kampány keretében felhívja a nők, és a férfiak, figyelmét a mellrák veszélyeire, a megelőzés és az önvizsgálat fontosságára. Emellett természetesen adománygyűjtést is végzünk. Partnerünk volt már az akkor még Nb1-ben szereplő Győri ETO a MAC Budapest Felnőtt jégkorong csapata vagy a Szigetszentmiklósi FC. Idén is kampányba fogtunk. Tartottunk egy színvonalas sajtótájékoztatót is amely maga nemében rendhagyó esemény volt, mert az egészet a Magyar Nemzeti Tánc Együttes rövid, de annál látványosabb műsora nyitotta meg. Az első felszólaló Dr. Gundy Sarolta volt Onkológus Főorvos. Aki a szakmai oldalról világított rá, hogy az ilyen akciók illetve a szűrések és a figyelem felhívás milyen nagy lökést adott a világon is és hazánkban is a mellrák ellenes harchoz. Azután a támogatóink sorra elmondták miért és mivel kapcsolódnak az októberi akcióhoz. Nagy László és Ljubomir Vranjes (Telekom Veszprém Férfi kézilabda csapat) elmondták, hogy októberben minden hazai mérkőzésükön a mezzállítjuk és a névadó szponzoruk

(Hummel és Telekom) által biztosított rózsaszín pólókat viselik majd. A pólók mint megtudhattuk a shopban 4000 és 2000 Ft/db áron megvásárolhatóak lesznek. Ez az összeg teljes egészében az akciót támogatja. Ezután Gercsák Szabina Ifjúsági olimpiai-, világ- és Európa bajnok judos a Miskolci Judo Club versenyzője kifejtette, hogy nőként is azt látja, hogy nem törődnek magukkal a hölgyek. Mindenkit kér, hogy menjenek el a szűrésekre, sok helyen már ingyenes szűrések is vannak, de nem kellő mértékben veszik ezeket igénybe az emberek. Nem figyelünk magunkra. Szabina magával hozott egy Judo ruhát amelyben 2013-ban érte el sikereit. Ezt szeretné árverésre bocsájtani és természetesen a nyertesnek aláírva átadni. A Budapest Wolves és a Magyar Amerikai Futball szövetség képviselői elmondták, hogy mivel az akció kezdőrugása a tengerentúlon pont amerikai foci volt ezért nem is volt kérdés számukra a csatlakozás. Az októberi női mérkőzéseken (2 ilyen is lesz a Láng sporttelepen) hirdetik majd az akciót és kéri a hölgyeket, hogy menjenek szűrésre. A szövetség szintén az októberben lejátszandó válogatott (utánpótlás) mérkőzéseken hívja majd fel a figyelmet. A Magyar Nemzeti Táncgyűjtés művészeti vezetője Zsuráfszky Zoltán Kossuth Díjas táncművész elmondta, hogy az október 4-i MŰPA-ban megtartandó nagy egész estés fellépésükön a lányok a megszokott szalagok helyett a hajukban rózsaszínt viselnek majd, valamint terveik szerint egy szép rózsaszín virággal is díszített cipőt is felajánlanának árverésre. A Pizza Hut képviselője Szabó Orsolya Marketing Manager elmondta, hogy cégük minden dolgozója boldogan áll ezen akció mellé és büszkén fogják viselni a külön erre a hónapra készült munkapólókat. Valamint minden, a hónapban értékesített pizza és szósz árából egy meghatározott összeget a hónap végén átutalnak a Magyar Rákellenes Liga számlaszámára. Azt hiszem az idei évben is egy olyan segítő csapat jött össze akik mind egytől egytől tenni akarnak, segíteni akarnak, hogy a kampányunk még szélesebb körben érje el az embereket. Szeretnék jövőre már egy koncertet is szervezni, segélykoncert alapon. Évek óta dédelgetem ezt az álmot, de sehogy nem akart összejönni. Jövőre viszont biztosan megcsinálom!. Egy akusztikus rendezvény, de rock és blues vonalon!

PINK MONTH

Október a Mellrák Elleni Küzdelem Hónapja

Magyar Rákellenes Liga

Raiffeisen Bank:

12001008-00102329
00100000

Megjegyzés: NFL

Támogatók:

Magyar Rákellenes Liga®

SPORT TV
ELSŐ A SPORTBAN

Főszervező:

Pittsburgh
Steelers.hu

MAGYAR NEMZETI TÁNCGYŰJTÉS

hummel

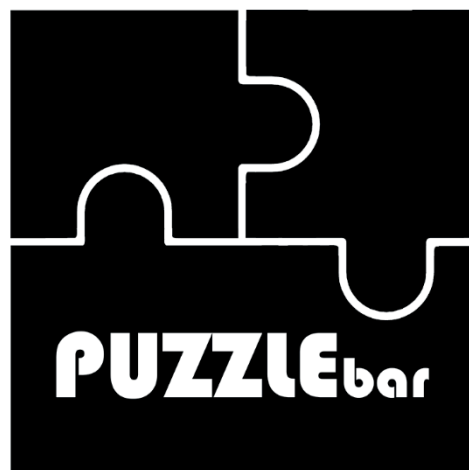

Ezen kupon felmutatásával
-500 Ft
MINDEN MASSÁZS ÁRÁBÓL

f RRmassagestudio
+36 20 3 517 517
Bajcsy-Zsilinszky utca 5.
(Római udvar)

KUPON

Egy kuponnal
egy fő, egy alkalommal
ingyenesen használhatja
társasjátékainkat!

www.puzzlebar.hu | Esztergom, Lőrinc utca 6.

Könyvbagoly

www.konyvbagoly.hu

OKTÓBER

- 13.:** MOBY DICK,
MATEO COLON (PL)
- 20.:** GRAND MEXICAN WARLOCK,
RUN OVER DOGS
- 21.:** COMPACT DISCO
- 22.:** BABEL,
FATAL ERROR
- 28.:** KALAPÁCS
(POKOLI SZÍNJÁTÉK 30, ÖSZTÖN 15),
RED ROCKETS
- 31.:** BAKE THE DEAD FEST

NOVEMBER

- 3.:** VÁGTÁZÓ HALOTTKÉMEK,
KRETENS, GURUZSMÁS
- 4.:** LOCHNESS
- 10.:** ALVIN ÉS A MÓKUSOK,
HARRISONS
- 11.:** NEMZETI HANG
- 17.:** TUNYOGI EMLÉKEST
- 18.:** THE CARBONFOOLS,
JETLAG
- 24.:** DYSTOPIA, NOVA PROSPECT
- 25.:** HIPERKARMA

DECEMBERI ELŐZETES:

SUPERNEM, GANXSTA ZOLEE ÉS A KARTEL, PÉTERFY BORI & THE LOVE BAND,
BLUES COMPANY, THE JOYSTIX, RÓZSZASZÍN PITTBULL ÉS MÉG SOKAN MÁSOK!

W W W . S P O R T A L S O . H U

ESZTERGOM, HELISCHER ÚT 5. (A SPORTCSARNOK ALAGSORA)
INFO@SPORTALSO.HU / SZERVEZES@SPORTALSO.HU / +36/30-947-46-61

A MŰSORVÁLTOZÁS JOGÁT FENNTARTJUK!